அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி வெளியீடு

॥ श्रीः ॥

"एषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा"

ஏஷா ஶங்கரபா⁴ரதீ விஜயதே நிர்வாணஸௌக்²யப்ரதா³

श्रीजगद्गुरुग्रन्थमाला

ஶ்ரீஜக³த்³கு³ருக்³ரந்த²மாலா

॥ सदाचारानुसंधानम् ॥

॥ ஸதா³சாரானுஸந்தா⁴னம் ॥

ஶ்ரீ வாணீவிலாஸ் பிரஸ்
ஶ்ரீரங்கம்.
1965

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ समर्पणम् ॥

श्रीमच्छंकरदेशिकस्य महिता मूर्तिद्वयी या स्थिता
तत्रैका हि तिरोबभूव विजने केदारनाथस्थले ।
अन्या वर्णमयी तु भाष्यनिचयस्तोत्रप्रबन्धात्मना
सर्वत्रैव समुज्ज्वला विजयते ताभ्यां तनुभ्यां नमः ॥ १ ॥

यस्तत्रास्ति लघुप्रबन्धनिचयः स्तोत्राणि भूयांसि वा
तेषां द्राविडभाषयाऽनुवदनं विद्वद्वरैः कारितम् ।
श्रीमच्छंकरसेविनी सुसमितिः सम्यक्प्रकाश्याधुना
विद्यातीर्थपदे समर्पयति तत् लोकोपकारक्षमम् ॥ २ ॥

शंकरगुरुसंस्थापितसर्वजगद्वन्द्यशारदापीठम् ।
शंकरसेवासमितिः प्रकरणमालार्पणादलंकुरुते ॥ ३ ॥

शंकरगुरुवररचितप्रकरणमालां शुभानुवादयुताम् ।
शंकरपरंपरागतविद्यातीर्थे समार्पिपत्समितिः ॥ ४ ॥

शंकरसेवारसिकाः शांकरसिद्धान्तसारसर्वस्वम् ।
शंकरसेवासमितिप्रकटनमालां सदाऽपि सेवन्ताम् ॥ ५ ॥

பதிப்புரை.

ஸ்ரீ சிருங்ககிரி ஸ்ரீ ஜகத்குரு மஹா ஸந்நிதானம் அவர்களின் பரமானுக்ரஹத்தால் பிரசுரிக்கப்பட்டுவருகின்ற ஸ்ரீ ஜகத்குரு கிரந்தமாலையில் ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதா சார்யார் அருளிய அருளிய கிரந்தங்களில் ஸதாசாரானுஸந்தானம், என்ற நான்கு பிரகரணத்துக்கு வழக்கம்போல பதவுரை பொழிப்புரை, விரிவுரைகளுடன் வெளிவந்துள்ளன.

ஸதாசாரானுஸந்தானம்: தர்ம சாஸ்திரங்களில் ஆஹ்னிக ப்ரகரணத்தில் நாம் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய ஸதாசாரங்களெல்லாம் கூறப்பட்டுள்ளன. எல்லாவற்றையும் பரித்யாகம் செய்து ப்ரஹ்மத்திலேயே ஈடுபட்ட ஞானிக்கும் ப்ராதஸ்மரணம் முதலான ஸதாசாரங்களை இங்கு காட்டுகிறார். ஆனால் சரீரத்தால் செய்யப்பட வேண்டியவை அந்த ஸதாசாரங்கள். ஞானியின் ஸதாசாரங்களோ தன் நிலையை விட்டு அசையாமலேயே மனதால் அனுஸந்தானம் செய்வதுதான். ஞானி எல்லாக் கர்மாக்களையும் விட்ட போதிலும் இந்த ப்ரஹ்மானுஸந்தான மஹிமையால் இவன் ஸதாசாரஸம்பன்னனாகவும், மஹாசிஷ்டராகவும், ப்ரஹ்மசாரியாகவும், கிருஹஸ்த னாகவும், வானப்ரஸ்தனாகவும், ஸந்யாஸியாகவும் ஆகின்றான் என்பது இதில் தெளி வாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலையை அடைவதற்கு உபாயமும் இதில் கூறப்பட்டு ள்ளது.

இந்த நூல் உருவத்தில் சிறியவையாக இருந்தபோதிலும் ஏராளமான கருத்துக்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன. இவைகளையெல்லாம் மிகத்தெளிவாகவும் யாவரும் சுலபமாக அறிந்துகொள்ளும் ரீதியில் இதற்க்கு பதவுரை, பொழிப்புரை, விரிவுரைகளை எழுதித் தந்து உதவிய ப்ரஹ்மஸ்ரீ **R. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர்** அவர்களுக்கு நம் ஸமிதியின் சார்பில் கிருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

நமக்கு எப்பொழுதும் எல்லாவிதங்களிலும் அருள் பாலித்து வரும் ஸ்ரீ தக்ஷிணாம்நாய சிருங்ககிரி ஸ்ரீ சாரதா பீடாதிபதி ஸ்ரீ மஹாஸந்நிதானம் அவர்களின் திவ்ய சரணாரவிந்தங்களில் பக்தி ப்ரணாமபுரஸ்ஸரமாக இதை ஸமர்ப்பணம் செய்கிறோம்.

K.V. சுப்பரத்னம் அய்யர்,
பொதுக் கார்யதர்சி.
அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி

உ
॥ श्रीः ॥
॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ सदाचारानुसंधानम् ॥

॥ ஸதா³சாரானுஸந்தா⁴னம் ॥

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யர் அருளியது.

[தர்ம சாஸ்திரங்களில் ஆஸ்திகனுன மனிதன் பிரதிதினம் செய்யவேண்டிய கடமைகள் என்னவென்று மிகவும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காலை யில் எழுந்தவுடன் பகவானை தியானம் செய்துவிட்டு, சரீர சுத்தி செய்துகொண்டு ஸ்நாநம் செய்து ஸந்த்யோபாஸனை, ஹோமம், தேவபூஜை முதலானதுகள் செய்த பிறகு, போஜனம் செய்யவேண்டியது என்றும், பிரஹ்மசாரி, கிருஹஸ்தன், வானப் பிரஸ்தன் ஸன்யாஸி என்ற முறையில் ஆசிரமங்களை கிரஹித்துக்கொண்டு அததற் குரிய தர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு, தத்வவிசாரம் செய்து, ஞானமடைந்து கிருதார்த்தனுக வேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளே ஸத்துக்கள் என்கிற ஸாதுக்கள் அனுஷ்டிக்கும் முறையானதினுல் ஸதாசாரம் எனப்படும். ஸகல கர்மாக்களையும் பரித்யாகம் செய்து, ஸன்யாஸியாகி குருவை யடைந்து தத்வோபதேசம் பெற்று, மனன நிதித்யாஸன மார்க்கமாய் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் அடைந்தவருக்கும், அடையப்பிரயத்தினம் செய்பவருக்கும், இவ்வித ஸதாசாரங்களு க்கு இடமில்லையேயென்றுல் அவர்களுக்கும் ஸதாசாரம் உண்டு. ஆனுல் அது வேறு விதம் என்று இந்த பிரகரணத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் எடுத்துக்காட்டுகிருர். இந்த ஸதாசாரம் ஸாதாரணமான ஸதாசாரம் போல கர்மேந்திரியாதிகளையும் வெளிப் பதார்த்தங்களையும் வைத்துக்கொண்டு அனுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லை. மனஸினு லேயே அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டியது, என்ற வித்யாஸத்தையும் காட்டுகிருர்.]

सच्चिदानन्दकन्दाय जगदङ्कुरहेतवे ।
सदोदिताय पूर्णाय नमोऽनन्ताय विष्णवे ॥ १ ॥

ஸச்சிதா³னந்த³கந்தா³ய ஜக³த³ங்குரஹேதவே ।
ஸதோ³தி³தாய பூர்ணுய நமோ(அ)னந்தாய விஷ்ணவே ॥ 1 ॥

सच्चिदानन्दकन्दाय **ஸச்சிதா³னந்த³கந்தா³ய**	-	ஸத்தாகவும், சித்தாகவும், ஆனந்தமாகவும் உள்ள கிழங்காய்,
जगदङ्कुरहेतवे **ஜக³த³ங்குரஹேதவே**	-	பிரபஞ்சம் ஆகிற முளைக்குக் காரணமாய்,
सदा **ஸதா³**	-	எப்பொழுதும்,

उदिताय - பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதாய்,
உதி³தாய

पूर्णाय - நிரம்பினதாய்,
பூர்ணாய

अनन्ताय - எல்லையற்றதாய்,
அனந்தாய

विष्णवे - வியாபகமாயும் உள்ள (பிரஹ்மத்திற்கு)
விஷ்ணவே

नमः - நமஸ்காரம்.
நமः

ப்ரஹ்மம் ஸச்சிதானந்தருபம். பிரபஞ்சமாகிற முளை உண்டாவதற்குக் காரணமான கிழங்கு அது. வியாபகமாக எங்கும் நிறைந்து எல்லையற்று எப்பொழுதும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக விளங்கும் இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு நமஸ்காரம். **(1)**

सर्ववेदान्तसिद्धान्तैर्ग्रथितं निर्मलं शिवम् ।
सदाचारं प्रवक्ष्यामि योगिनां ज्ञानसिद्धये ॥ २ ॥

ஸர்வவேதா³ந்தஸித்³தா⁴ந்தைர்க்³ரதி²தம் நிர்மலம் ஶிவம் ।
ஸதா³சாரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி யோகி³னாம் ஜ்ஞானஸித்³த⁴யே ॥ 2 ॥

योगिनां - (ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குரிய)
யோகி³னாம் ஸாதனங்களை அனுஷ்டிக்கிறவர்களுக்கு,

ज्ञानसिद्धये - ஞானம் ஸித்திக்க வேண்டியதற்காக,
ஜ்ஞானஸித்³த⁴யே

सर्ववेदान्तसिद्धान्तै - எல்லா உபநிஷத்துக்களினாலும் தீர்மானிக்க
ஸர்வவேதா³ந்தஸித்³தா⁴ந்தை ப்பட்டிருக்கும் முடிவுகளைக்கொண்டு

ग्रथितं - தொகுக்கப்பட்டதாயும்,
க்³ரதி²தம்

निर्मलं - நிர்மலமாயும்,
நிர்மலம்

शिवं - மங்களமாயுமுள்ள,
ஶிவம்

सदाचारं - ஸாதுக்களுடைய ஆசாரத்தைப் பற்றி,
ஸதா³சாரம்

प्रवक्ष्यामि - நன்கு எடுத்துச்சொல்கிறேன்.
ப்ரவக்ஷ்யாமி

யோகிகளுக்கு ஞானம் ஏற்படுவதற்காக தோஷமற்றதும் மங்களகரமானதுமான ஸதாசாரத்தைக் கூறுகிறேன். இது எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் காணும் ஸித்தாந்தங்களைக் கொண்டு தொகுக்கப்பட்டது. இதன்படி நடந்தால் நிச்சயம் ஞானம் ஏற்படும். **(2)**

प्रातः स्मरामि देवस्य सवितुर्भर्ग आत्मनः ।
वरेण्यं तद्धियो यो नचिदानन्दे प्रचोदयात् ॥ ३ ॥

ப்ராத꞉ ஸ்மராமி தே³வஸ்ய ஸவிதுர்ப⁴ர்க³ ஆத்மன꞉ ।
வரேண்யம் தத்³தி⁴யோ யோ நசிதா³னந்தே³ ப்ரசோத³யாத் ॥ 3 ॥

यः - எவர்,
ய꞉

नः - நம்முடைய,
ந꞉

धियः - புத்திகளை,
தி⁴ய꞉

चिदानन्दे - சித்தாகவும் ஆனந்தமாகவுமுள்ள
சிதா³னந்தே³ பிரஹ்மத்தில்,

प्रचोदयात् - ஏவி விடுவாரோ அந்த,
ப்ரசோத³யாத்

देवस्य - ஸ்வயம் பிரகாசமாய்,
தே³வஸ்ய

सवितुः - எல்லாவற்றையும் உண்டு
ஸவிது꞉ பண்ணுகிறதாயுள்ள,

आत्मनः - ஆத்மாவினுடைய,
ஆத்மன꞉

तत् - அந்த,
தத்

वरेण्यं - சிலாக்கியமான,
வரேண்யம்

भर्गः - தேஜஸ்ஸை,
ப⁴ர்க³꞉

प्रात - காலையில்,
ப்ராத

स्मरामि - ஸ்மரிக்கிறேன்.
ஸ்மராமி

ஸதாசாரத்தில் காலையில் எழுந்திருந்தவுடன் முதலில் செய்யவேண்டிய காரியம் ப்ராதஸ்மரணம். அதை ஒட்டி இங்கும் பரப்ரம்ம தத்வானுஸந்தானமென்னும் ப்ராதஸ் ஸ்மரணம் கூறப்படுகிறது. சிதானந்த ரூபியான பரதத்வத்தில் மனம் செல்லும்படி அருள் செய்யும் ஜகத்காரணரான பரமாத்மாவின் தேஜோமய ஸ்வரூபத்தை காலையில் எழுந்திருந்ததும் தியானிக்கிறேன். (3)

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।
यदेकं केवलं ज्ञानं तदेवास्मि परं बृहत् ॥ ४ ॥

அன்வயவ்யதிரேகாப்⁴யாம் ஜாக்³ரத்ஸ்வமஸுஷுப்திஷு ।
யதே³கம் கேவலம் ஜ்ஞானம் ததே³வாஸ்மி பரம் ப்³ருஹத் ॥ 4 ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु - விழிப்பு, கனவு, தூக்கம் இவைகளில்,
ஜாக்³ரத்ஸ்வமஸுஷுப்திஷு
अन्वयव्यतिरेकाभ्यां - அன்வயத்தினாலும் வ்யதிரேகத்தினாலும்,
அன்வயவ்யதிரேகாப்⁴யாம்
यत् - எது,
யத்
एकं - ஒன்றாய்,
ஏகம்
केवलं - தனித்து,
கேவலம்
ज्ञानं - ஞான ஸ்வரூபமாயிருக்கிறதோ,
ஜ்ஞானம்
परं - மேலான,
பரம்
बृहत् - மிகப் பெரியதான,
ப்³ருஹத்
तत् एव - அந்த வஸ்துவாகவே,
தத் ஏவ
अस्मि - நான் இருக்கிறேன்.
அஸ்மி

விழிப்பு, கனவு, தூக்கம் இவைகளில் அன்வயத்தினாலும் வியதிரேகத்தினாலும் எது ஒன்றாய் தனித்து ஞானஸ்வரூபமாயிருக்கிறதோ, மேலான மிகப்பெரியதான அந்த பதார்த்தமாகவே நான் இருக்கிறேன்.

[பொதுவாக ஒரு பதார்த்தம் இருக்கும்போது இன்னொரு பதார்த்தம் கூட இருக்குமேயானால் அன்வயம் என்றும், ஒரு பதார்த்தம் இருந்தும் இன்னொரு

பதார்த்தம் கூட இல்லையானால் வ்யதிரேகம் என்றும் சொல்வார்கள். விழிப்பு ஸமயத்தில் வெளிப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள விஷயங்களை அறிந்துகொண்டும், கனவின்போது உள்ளே மனஸின் ஸம்ஸ்காரங்களினால் தோன்றும் விஷயங்களை அறிந்து கொண்டும், நல்ல தூக்கத்தில் ஒரு விஷயமும் தோன்றவில்லை யென்பதை அறிந்து கொண்டும், இருக்கிற, அதாவது இம்மூன்று நிலைகளிலும் அறிவு ஸ்வரூபமாயிருப் பதே ஆத்மா. விழிப்பு இருக்கும்போது, கனவும் தூக்கமும் கிடையாது. கனவு இருக்கும் போது விழிப்பும் நல்ல தூக்கமும் கிடையாது. நல்ல தூக்கம் இருக்கும் போது விழிப்பும் கனவும் கிடையாது. ஆகையால் ஆத்மா ஏதேனும் ஒரு அனுபவ நிலையில் இருக்கும்போது அந்த ஸமயம் மற்ற இரண்டு நிலைகளும் கிடையாது என்று தெரிவதால் அந்த நிலைகள் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவையல்ல வென்று நன்கு தெரிகிறது. அவ்வாத்மா விஷயங்களை எதிர்பாராமல் எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாய் இருக்கும் சுத்தமான அறிவேயாகும். அதுவே நான்] **(4)**

ज्ञानाज्ञानविलासोऽयं ज्ञानाज्ज्ञाने च शाम्यति ।
ज्ञानाज्ञाने परित्यज्य ज्ञानमेवावशिष्यते ॥ ५ ॥

ஜ்ஞானாஜ்ஞானவிலாஸோ(அ)யம் ஜ்ஞானாஜ்ஜ்ஞானே ச ஶாம்யதி ।
ஜ்ஞானாஜ்ஞானே பரித்யஜ்ய ஜ்ஞானமேவாவஶிஷ்யதே ॥ 5 ॥

अयं **அயம்**	-	இந்த,
ज्ञानाज्ञानविलासः **ஜ்ஞானாஜ்ஞானவிலாஸः**	-	அறிவு, அறியாமை, என்ற இருவிதத்தோற்றமும்
ज्ञानात् **ஜ்ஞானாத்**	-	ஞானம் ஏற்பட்டவுடன்,
ज्ञाने च **ஜ்ஞானே ச**	-	ஞானத்திலேயே,
शाम्यति **ஶாம்யதி**	-	அடங்கிவிடுகிறது,
ज्ञानाज्ञाने **ஜ்ஞானாஜ்ஜ்ஞானே**	-	அறிவு, அறியாமை, இவ்விரண்டையும்,
परित्यज्य **பரித்யஜ்ய**	-	விட்டுவிட்டால்,
ज्ञानं एव **ஜ்ஞானம் ஏவ**	-	(ஸ்வரூபமான) ஞானம் மாத்திரம்,
अवशिष्यते **அவஶிஷ்யதே**	-	மிஞ்சுகிறது.

இந்த அறிவு, அறியாமை என்ற இருவிதத் தோற்றமும் ஞானம் ஏற்பட்ட வுடன் ஞானத்திலேயே அடங்கிவிடுகிறது. அறிவு, அறியாமை இவ்விரண்டையும் விட்டுவிட்டால் (ஸ்வரூபமான) ஞானம் மாத்திரம் மிஞ்சும்.

[ஞானமும் அக்ஞானமும் பகல் இரவு போலுள்ளவைகள். ஸூர்யன் தெரியும் போது பகல் என்ற வியவஹாரமும் தெரியாத போது இரவு என்ற வியவஹாரமும் ஏற்படுகிறது. ஒருவன் ஸூர்யனிடத்திலேயே இருந்துவிட்டால், அவனுக்கு ஸூர்யன் தெரிகிறது, தெரியவில்லை, என்கிற வியவஹாரம் கிடையாததினால் பகல் இரவு என்ற வியவஹாரமும் கிடையாது. ஒரே வெளிச்சம் தான். அப்படியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் நிலைக்காத போது ஆத்மாவிற்கு அறிவு இருப்பதாகவும் அறியாமை இருப்பதாகவும் தோன்றும். ஆனால் ஸ்வரூப ஸாக்ஷத்காரம் ஏற்பட்டு விட்டால் இவ்வித இரண்டு வியவஹாரங்களுக்கும் இடமன்னியில் ஆத்மா சுத்தமான ஞான ஸ்வரூபனே என்பது நன்கு விளங்கும்.] **(5)**

(அ) ஆத்ம ஞானிக்கு சரீர சுத்தி என்ற சௌசத்தைக் கூறுகிறார்: -

अत्यन्तमलिनो देहो देही चात्यन्तनिर्मलः ।
असङ्गोऽहमिति ज्ञात्वा शौचमेतत् प्रचक्षते ॥ ६ ॥

அத்யந்தமலினோ தே³ஹோ தே³ஹீ சாத்யந்தநிர்மல: ।
அஸங்கோ³(அ)ஹமிதி ஜ்ஞாத்வா ஶௌசமேதத் ப்ரசக்ஷதே ॥ 6 ॥

देह - சரீரமானது,
தே³ஹ
अत्यन्तमलिन - மிகவும் அழுக்கடைந்தது,
அத்யந்தமலின
देही च - ஆத்மாவோ,
தே³ஹீ ச
अत्यन्तनिर्मलः - மிகவும் நிர்மலமானது, (ஆகையால்)
அத்யந்தநிர்மல:
अहं - நான்,
அஹம்
असङ्गः - (சரீரத்துடன்) எவ்வித ஸம்பந்தமும்
அஸங்க³: அற்றவன்,
इति - என்று,
இதி
ज्ञात्वा - அறிந்து விட்டால்,
ஜ்ஞாத்வா

एतत् **ஏதத்**	-	இதையே,
शौचं **ஶௌசம்**	-	சௌசம் என்று,
प्रचक्षते **ப்ரசக்ஷதே**	-	(அறிவாளிகள்) சொல்கிருர்கள்.

சரீரமானது மிகவும் அழுக்கடைந்தது ஆத்மாவோ மிகவும் நிர்மலமானது. ஆகையால் நான் சரீரத்துடன் எவ்வித ஸம்பந்தமும் அற்றவன், என்று அறிந்து கொள்வது தான் ஞானிக்கு சௌசமென்பது.

[சுத்தி என்பது அசுத்தமாயுள்ள பதார்த்தத்திற்கே தவிர, எப்பொழுதும் சுத்தமா யிருக்கிற ஆத்மாவிற்கு சுத்தி என்பது எதற்காக? தான் எப்பொழுதும் சுத்தன், தனக்கு அசுத்த பதார்த்தங்களுடன் துடர்பு கிடையாது, என்ற அறிவே சௌசமாகும்.] **(6)**

मन्मनो मीनवन्नित्यं क्रीडत्यानन्दवारिधौ ।
सुस्नातस्तेन पूतात्मा सम्यग्विज्ञानवारिणा ॥ ७ ॥

மன்மனே மீனவந்நித்யம் க்ரீட³த்யானந்த³வாரிதௌ⁴ ।
ஸுஸ்ஞதஸ்தேன பூதாத்மா ஸம்யக்³விஜ்ஞானவாரிணு ॥ 7 ॥

आनन्दवारिधौ **ஆனந்த³வாரிதௌ⁴**	-	ஆனந்தமாகிற ஸமுத்திரத்தில்,
मन्मनः **மன்மனः**	-	என்னுடைய மனஸ்,
मीनवत् **மீனவத்**	-	மீஜனப்போல,
नित्यं **நித்யம்**	-	எப்பொழுதும்,
कीडति **கீட³தி**	-	விஜளயாடிக்கொண்டிருக்கிறது,
तेन **தேன**	-	அந்த (அதிலுள்ள),
सम्यग्विज्ञानवारिणा **ஸம்யக்³விஜ்ஞானவாரிணு**	-	தெளிவான அறிவு என்கிற ஜலத்திஞல்,
सुस्नातः **ஸுஸ்ஞத:**	-	நன்கு ஸ்நாநம் செய்தவஞக,
पूतात्मा **பூதாத்மா**	-	சுத்தம் செய்யப்பட்ட மனஸுடையவஞக இருக்கிறேன்.

ஸச்சிதானநந்தம் என்ற ஸமுத்திரத்தில் என்மனம் எப்பொழுதும் மீனைப் போல விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆத்மஞானம் என்ற தீர்த்தத்தில் ஸ்னானம் செய்து அதனால் பரிசுத்தனாக இருக்கிறேன்.

[நிர்மலமான ஜலத்தில் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் மீனின் மேல் எவ்வித அழுக்கும் எப்படி இராதோ, அப்படியே ஞானானந்த ஸ்வரூபமான சுத்த சைதன்யத்திலேயே ரமித்துக்கொண்டிருக்கும் என் மனஸில் எவ்வித அழுக்கும் இருக்க நியாயமில்லை. ஆகையால் இதுவே எனக்கு அழுக்கைப் போக்கும் ஸ்நாநமாகும்.] **(7)**

अथाघमर्षणं कुर्यात् प्राणापाननिरोधतः ।
मनः पूर्णे समाधाय मग्नकुम्भो यथाऽर्णवे ॥ ८ ॥

அதா²க⁴மர்ஷணம் குர்யாத் ப்ராணாபானநிரோத⁴த꞉ ।
மன꞉ பூர்ணே ஸமாதா⁴ய மக்³னகும்போ⁴ யதா²(அ)ர்ணவே ॥ 8 ॥

अथ - பிறகு,
அத²

अर्णवे - ஸமுத்திரத்தில்,
அர்ணவே

मग्नकुम्भः - மூழ்கின குடம்,
மக்³னகும்ப⁴꞉

यथा - எப்படியோ (அப்படியே),
யதா²

प्राणापाननिरोधतः - பிராணன், அபானன், என்ற இருவித வாயு
ப்ராணாபானநிரோத⁴த꞉ ஸஞ்சாரத்தையும் நிறுத்துவதன் மூலம்,

मनः - மனஸை,
மன꞉

पूर्णे - எங்கும் நிறைந்த ஆத்மாவிடத்தில்,
பூர்ணே

समाधाय - நன்கு நிலை நிறுத்தி (அதனால்),
ஸமாதா⁴ய

अघमर्षणं - பாபம் போக்குதலை,
அக⁴மர்ஷணம்

कुर्यात् - செய்யவேண்டும்.
குர்யாத்

பிறகு, ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கின குடம்போல பிராணன், அபானன், என்ற இரண்டுவித வாயு ஸஞ்சாரத்தையும் நிறுத்தி மனஸை எங்கும் நிறைந்த ஆத்மா விடத்தில் நன்கு நிலை நிறுத்துவது என்ற அகமர்ஷணத்தைச் செய்யவேண்டும்.

[சரீரத்திலுள்ள அழுக்குப் போவதற்காக ஜலத்தில் ஸ்நாநமும், உள்ளழுக்கா கிய பாபம் போவதற்காக அகமர்ஷண மந்த்ர ஜபம் செய்வதும் சாஸ்திரவிஹிதம். ஆத்ம ஞானிக்கு மனஸை ஸர்வ வியாபகமான ஆத்மாவினிடத்தில் நன்கு நிலைக் கும்படி செய்ய பிராணுயாமம் செய்து மனஸை நிச்சலமாய் தோஷமற்றதாய் செய்வதே அகமர்ஷணமாகும்.] **(8)**

लयविक्षेपयोः सन्धौ मनस्तत्र निरामिषम् ।
स सन्धिः साधितो येन स मुक्तो नात्र संशयः ॥ ९ ॥

லயவிக்ஷேபயோ: ஸந்தௌ⁴ மனஸ்தத்ர நிராமிஷம் ।
ஸ ஸந்தி⁴: ஸாதி⁴தோ யேன ஸ முக்தோ நாத்ர ஸம்ஶய: ॥ 9 ॥

लयविक्षेपयोः / **லயவிக்ஷேபயோ:** - லயமாகிற தூக்கத்திற்கும் விக்ஷேபமாகிற வெளிப் பார்வைக்கும்,

सन्धौ / **ஸந்தௌ⁴** - மத்தியில்,

मनः / **மன:** - மனஸ் இருந்தால்,

तत्र / **தத்ர** - அந்த நிலையில்,

निरामिषम् / **நிராமிஷம்** - விஷயமற்று இருக்கும்,

सः / **ஸ:** - அந்த,

सन्धिः / **ஸந்தி⁴:** - (இரண்டும் அல்லாமல், இரண்டும் சேருமிட மான) மத்தியில் நிறுத்துவது,

येन / **யேன** - எவனுல்,

साधितः / **ஸாதி⁴த:** - ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ,

सः / **ஸ:** - அவன்,

मुक्तः - (ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து) விடுதலை யடைந்தவன்,

முக்த:

अत्र **அத்ர**	-	இந்த விஷயத்தில்,
संशयः **ஸம்ஶய:**	-	ஸந்தேஹம்,
न **ந**	-	இல்லை.

லயம் என்பது தூக்கம், அக்ஞானமாகிய காடாந்தகாரத்தில் அழுந்தியிருப்பது. விக்ஷேபம் என்பது வெளி விஷயங்களில் செல்லுதல். இரண்டுக்கும் நடுநிலை ஸந்த்யை. இதில் இரண்டும் கிடையாது. இந்த நிலையில் மனதை நிலை நிறுத்தப்பழகி விட்டால் அவனே முக்தன்.

[இரவும் பகலும் சேருவது ஒரு ஸந்தியை, பகலும் இரவும் சேருவது ஒரு ஸந்தியை, முற்பகலும் பிற்பகலும் சேருவது ஒரு ஸந்தியை. இம்மூன்று ஸந்தியைகளிலும் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யும்படி சாஸ்திரம் சொல்கிறது. ஆத்மஞானிக்கு ஸந்த்யை எவ்வித மென்றால், வெளிப்பார்வையுடன் இருந்துவரும் மனஸை அதிலிருந்து இழுத்து வைக்கும்போது ஒரு ஸமயம் தூக்கமே வந்துவிடும். அப்படியே தூக்கத்திலிருந்து வெளிப்படும்போது உடனே உலக வியவஹாரத்திலேயே ஈடுபட்டுவிடும். இவ்விரண்டிற்கும் இடங்கொடுக்காமல், அதாவது மனஸைத் தூங்க விடாமலும் வெளியில் விடாமலும் மத்தியில் நிறுத்திவிடுவதே ஆத்மஞானிக்கு ஸந்த்யோபாஸனையாகும்.] **(9)**

सर्वत्र प्राणिनां देहे जपो भवति सर्वदा ।
हंसः सोऽहमिति ज्ञात्वा सर्ववन्धैर्विमुच्यते ॥ १० ॥

ஸர்வத்ர ப்ராணிநாம் தே³ஹே ஜபோ ப⁴வதி ஸர்வதா³ ।
ஹம்ஸ: ஸோ(அ)ஹமிதி ஜ்ஞாத்வா ஸர்வவந்தை⁴ர்விமுச்யதே ॥ 10 ॥

प्राणिनां **ப்ராணிநாம்**	-	பிராணிகளுடைய,
सर्वत्र **ஸர்வத்ர**	-	எல்லா,
देहे **தே³ஹே**	-	தேஹத்திலும்,
सर्वदा **ஸர்வதா³**	-	எப்பொழுதும்,
हंसः सोऽहं **ஹம்ஸ: ஸோ(அ)ஹம்**	-	"ஹம்ஸ: ஸோஹம்" (ஸர்வ வியாபகமான பிரஹ்மமே நான்)

इति - என்ற,

இதி

जपः - ஜபமானது,

ஜப:

भवति - இருந்துவருகிறது,

ப⁴வதி

ज्ञात्वा - இதை அறிந்துகொண்டு விட்டால்,

ஜ்ஞாத்வா

सर्ववन्धैः - எல்லாக்கட்டுகளிலிருந்தும்,

ஸர்வவந்தை⁴:

विमुच्यते - நன்கு விடுபடுகிறுன்.

விமுச்யதே

எல்லாப் பிராணிகளுடைய தேஹத்திலும் "ஹம்ஸ: ஸோஹம்" (ஸர்வ வியாபகமான பிரஹ்மமே நான்) என்ற ஜபமானது எப்பொழுதும் இருந்துவருகிறது. இதை அறிந்து கொண்டுவிட்டால் எல்லா பந்தங்களிலிருந்தும் நன்கு விடுபடுகிறுன்.

[பிராண ஸஞ்சாரமுள்ளவைகள் பிராணிகள். பிராண ஸஞ்சாரம் என்றல் வெளிக்காற்றை உள்ளிழுப்பதும் உள்காற்றை வெளிப்படுத்துவதும் சேர்ந்தேயாகும். அவ்விதம் வாயு ஸஞ்சாரத்தில் காற்றை உள்ளேயிழுக்கும்போது "ஹம்" என்றும் வெளிவிடும்போது "ஸ:" என்றும், உள்ளே இழுக்கும் போது "ஸோ" என்றும், வெளிப் படும்போது "ஹம்" என்றும், தாஞகவே சப்தம் ஏற்படுவதை கவனித்துப் பார்த்தால் நன்கு தெரியவரும். இரண்டுவித சப்தங்களையும் சேர்த்துப் பார்க்கும் போது "ஹம்ஸரூபியான அதாவது வியாபகரான அவர்தான் நான்" என்று அர்த்த மேற்படக் கூடிய "ஹம்ஸ ஸோzஹம்" என்கிற சப்தமாக பரிணமிக்கிறது. நம்முடைய எவ்வித பிரயத்தினமும் இல்லாமலே நாம் மூச்சுவிடுதலிலேயே ஆத்ம தத்வத்தை விளக்கக்கூடிய இந்த மந்திரத்தை பகவான் ஏற்படுத்தியிருப்பதால், நாம் தனித்து ஜபம் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லாத ஜபம், அஜபா ஜபம், என்று இதற்கு பெரியோர்கள் பெயர்வைத்திருக்கிறுர்கள். இவ்விதம் ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஸ்வபாவ ஸித்தமாயிருக்கிற இந்த மந்திரத்தின் அர்த்தத்தை பிரதி சுவாஸத்திலும் அனுஸந்தானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் ஆத்ம ஞானிக்கு இதுவே ஜபமாகும்.] **(10)**

तर्पणं स्वसुखेनैव स्वेन्द्रियाणां प्रतर्पणम् ।
मनसा मन आलोक्य स्वयमात्मा प्रकाशते ॥ ११ ॥

தர்பணம் ஸ்வஸுகே²னைவ ஸ்வேந்த்³ரியாணும் ப்ரதர்பணம் ।
மனஸா மன ஆலோக்ய ஸ்வயமாத்மா ப்ரகாஶதே ॥ 11 ॥

स्वेन्द्रियाणां - தன்னுடைய இந்திரியங்களுக்கு,

ஸ்வேந்த்³ரியாணும்

स्वसुखेनैव - தன்னுடைய ஆத்மானந்தத்தினுலேயே,

ஸ்வஸுகே²னைவ

प्रतर्पणं - நன்கு திருப்தி செய்விப்பதுதான் (ஆத்மஞானி செய்ய வேண்டிய) தர்ப்பணம்,

ப்ரதர்ப்பணம்

तर्पणं - தர்பணம்

தர்பணம்

मनसा - மனஸினுல்,

மனஸா

मन - மனஸை,

மன

आलोक्य - நன்கு பார்க்கையில்,

ஆலோக்ய

आत्मा - ஆத்மாவானவர்,

ஆத்மா

स्वयं - தானுகவே

ஸ்வயம்

प्रकाशते - பிரகாசிப்பார்.

ப்ரகாஶதே

[ஆத்மஞானிக்கு தேவ ரிஷி பித்ரு தர்ப்பணமெல்லாம் வேண்டாமா என்றுல், இந்திரியங்களைத் திருப்தி அடையும்படிச் செய்வதே அவன் செய்யும் தர்ப்பணமாகும். ஆனுல் அந்தந்த இந்திரியங்கள் கேட்கும் வெளிப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள பதார்த்தங்களை ஸம்பாதித்து அவைகளுக்குக்கொடுத்து திருப்தி செய்யும் முறையல்ல. ஆத்மானந்த த்தின் அனுபவத்திலேயே அவைகளை ஈடுபடும்படி செய்வதே சிறந்த தர்பணமாகும். அப்படி உள் இந்திரியமான மனஸையும் நன்கு பரிசுத்தப்படுத்திப் பார்க்கையில் அதில் ஆத்ம தத்வம் தெளிவாக விளங்குமாதலால் அதுவே மனஸை திருப்தி செய்விக்கும் முறையாகும். இதுவே சிறந்த தர்பணம்.] **(11)**

आत्मनि स्वप्रकाशानौ चित्तमेकाहुतिं क्षिपेत् ।
अग्निहोत्री स विज्ञेयश्चेतरे नामधारकाः ॥ १२ ॥

ஆத்மனி ஸ்வப்ரகாஶானௌ சித்தமேகாஹுதிம் க்ஷிபேத் ।
அக்³னிஹோத்ரீ ஸ விஜ்ஞேயஶ்சேதரே நாமதா⁴ரகா꞉ ॥ 12 ॥

आत्मनि - ஆத்மாவாகிற,

ஆத்மனி

स्वप्रकाशानौ - ஸ்வயம்பிரகாசமாயிருக்கும் அக்னியில்,

ஸ்வப்ரகாஶானௌ

चित्तं **சித்தம்**	-	சித்தமாகிற,
एकाहुतिं **ஏகாஹுதிம்**	-	ஒரே ஆஹுதியை
क्षिपेत् **க்ஷிபேத்**	-	போடவேண்டும்,
स: **ஸ:**	-	அவ்விதம் போடுகிறவன்,
अग्निहोत्री **அக்³னிஹோத்ரீ**	-	அக்னிஹோத்திரம் செய்கிறவன் என்று,
विज्ञेय: **விஜ்ஞேய:**	-	அறியவேண்டியது,
इतरे च **இதரே ச**	-	மற்றவர்களோ,
नामधारका: **நாமதா⁴ரகா:**	-	(அக்னிஹோத்ரீ என்ற) பெயரை மாத்திரம் தரிக்கிறவர்கள்.

ஆத்மா என்பது எப்பொழுதும் தானாகவே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அக்னி, அதில் சித்தத்தை ஆஹுதி செய்ய வேண்டும். ஆத்மாவில் சித்தம் லயமாகி விடும். இது தான் அக்னிஹோத்ரம். ஞானிதான் உண்மையான அக்னிஹோத்ரி, மற்றவர்கள் பெயரளவில்தான்.

[ஸாதரணமாக அக்னிஹோத்ரம் என்றால் அரணிக்கட்டைகளைக் கடைந்து அதிலிருந்து எடுத்த அக்னியில் பல ஆஹுதிகளைச் செய்வதேயாகும். ஆத்ம ஞானிக்குப் புதிதாக உண்டாக்கிக்கனிய வைத்த் ஜ்வாலை வரும்படி செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லாமல் எப்பொழுதும் ஸ்வயம்பிரகாசமாய் ஸ்வபாவஸித்த மாய் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற ஆத்மாவே அக்னியாகும். அதிலும் ஒரே திரவிய மான மனஸ் என்பதையே ஆஹுதி செய்தால் போதும். எப்படி அக்னியில் போடப் பட்ட ஆஹுதியானது தன் ஸ்வரூபத்தையிழந்து அக்னியோடு ஒன்றாகிவிடுகிறதோ அப்படியே ஆத்மஞானியின் மனஸும் ஆத்மாவில் லயமடைந்துவிடும்.] **(12)**

देहो देवालय: प्रोक्तो देही देवो निरञ्जनः।
अर्चितः सर्वभावेने स्वानुभूत्या विराजते ॥ १३ ॥

தே³ஹோ தே³வாலய: ப்ரோக்தோ தே³ஹீ தே³வோ நிரஞ்ஜன:।
அர்சித: ஸர்வபா⁴வேனே ஸ்வானுபூ⁴த்யா விராஜதே ॥ 13 ॥

देह: **தே³ஹ:**	-	தேஹமானது,

देवालयः - பகவானுடைய ஆலயம் என்று,

தே³வாலய:

प्रोक्तः - சொல்லப்பட்டிருக்கிறது,

ப்ரோக்த:

देही - தேஹத்திலுள்ள ஆத்மா,

தே³ஹீ

निरञ्जनः - எவ்வித அழுக்குமில்லாத,

நிரஞ்ஜன:

देवः - தேவன்,

தே³வ:

स्वानुभूत्या - தன் அனுபவத்தினால்,

ஸ்வானுபூ⁴த்யா

सर्वभावेन - எல்லாமாக இருக்கிறார் என்ற பாவனையால்,

ஸர்வபா⁴வேனே

अर्चितः - பூஜிக்கப்பட்டு (அவர்),

அர்சித:

विराजते - நன்கு விளங்குகிறார்.

விராஜதே

தேஹமே பகவானுடைய ஆலயம் தேஹியான ஆத்மாவே பகவான். ஆகையால் தனது ஆத்மா எல்லாமாக விளங்குகிறது என்கிற பாவனை செய்வது தான் ஞானி செய்யும் பூஜையாகும். இவ்வித பாவனையால் ஸ்வானுபவம் ஏற்பட்டு ஆத்மா நன்கு பிரகாசிக்கிறது.

[ஸ்நானம், ஸந்த்யை, ஜபம், ஹோமம் இவைகளுக்குப் பிறகு தேவதாராதனமும் செய்ய வேண்டுமே அது ஆத்ம ஞானிக்கு எவ்விதமென்றால், பரமாத்மா ஸாந்நித்யம் கொண்டிருக்கும் ஆலயம் இந்த சரீரமே. அதன் கர்ப்பகிருஹமாகிய ஹ்ருதய குகையில் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தியானித்து பூஜைசெய்து தன்னுடைய ஸ்வானுபவமாகிய நீராஜனம் செய்து பார்க்கும் போது ஆத்ம தத்வம் வெகு பிரகாசமாய் விளங்கும்.] **(13)**

मौनं स्वाध्ययनं ध्यानं ध्येयब्रह्मानुचिन्तनम् ।
ज्ञाने नेति तयोः सम्यङ् निषेधात् तत्त्वदर्शनम् ॥ १४ ॥

மௌனம் ஸ்வாத்⁴யயனம் த்⁴யானம் த்⁴யேயப்³ரஹ்மானுசிந்தனம் ।
ஜ்ஞானே நேதி தயோ: ஸம்யங் நிஷேதா⁴த் தத்த்வத³ர்ஶனம் ॥ 14 ॥

मौनं - மௌனம் என்பது,

மௌனம்

स्वाध्ययनं **ஸ்வாத்⁴யயனம்**	-	தனக்கேற்பட்ட வேதாத்யயனம்,
ध्यानं **த்⁴யானம்**	-	தியானம் என்பது,
ध्येयब्रह्मानुचिन्तनम् **த்⁴யேயப்³ரஹ்மானுசிந்தனம்**	-	தியானத்திற்கு விஷயமான பிரஹ்மத்தைப் பற்றி அனுசிந்தனம் செய்வது,
ज्ञाने **ஜ்ஞானே**	-	ஞானம் ஏற்பட்டுவிட்டால்,
न **ந**	-	கிடையாது,
इति **இதி**	-	என்று,
तयोः **தயோ꞉**	-	அவ்விரண்டும் (அத்யயனமும் சிந்தனமும்),
सम्यङ् **ஸம்யங்**	-	நன்ருக,
निषेधात् **நிஷேதா⁴த்**	-	தடுக்கப்பட்டிருப்பதால்,
तत्त्वदर्शनम् **தத்த்வத³ர்ஶனம்**	-	ஆத்மதத்வ ஸாக்ஷாத்காரம்தான் உண்டு.

மௌனம் என்பது தனக்கேற்பட்ட வேதாத்யயனம். தியானம் என்பது தியானத் திற்கு விஷயமான பிரஹ்மத்தைப் பற்றி அனுசிந்தனம் செய்வது. ஞானம் ஏற்பட்டு விட்டால் அத்யயனமும் சிந்தனமும் கிடையாதென்று நன்ருகத் தடுக்கப்பட்டிருப்ப தால் ஆத்ம தத்வ ஸாக்ஷாத்காரம் தான் உண்டு.

[வாக்கின் வியவஹாரமிருக்கும்போது உபநிஷத் வாக்கிய பாராயணுதிகளும், மனஸின் வியவஹாரமிருக்கும்போது த்யானத்திற்கு விஷயமாக பிரஹ்மத்தை பாவித்து சிந்தனமும் அவசியம், வாக்கும் மனஸும் எட்டாத சுத்த சைதன்யத்தை ஞானத்திஞல் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்போது அவ்வித வியவஹாரங்களுக்கு இடமேயி ல்ஸெ]

अतीतानागतं किंचित्न स्मरामि न चिन्तये ।
रागद्वेषौ विना प्राप्तं भुञ्जाम्यत्र शुभाशुभम् ॥ १५ ॥

அதீதாநாக³தம் கிஞ்சித்ன ஸ்மராமி ந சிந்தயே ।
ராக³த்³வேஷௌ விஞ ப்ராப்தம் பு⁴ஞ்ஜாம்யத்ர ஶுபா⁴ஶுப⁴ம் ॥ 15 ॥

अतीतानागतं - சென்றதோ, இன்னும் வராமலிருப்பதோ,

அதீதாநாக³தம்

किंचित् - எதையும்,

கிஞ்சித்

न स्मरामि - நான் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்வதில்ஐல,

ந ஸ்மராமி

न चिन्तये - ஆலோசித்துப்பார்ப்பதுமில்ஐல,

ந சிந்தயே

अत्र - இப்பொழுது, (நிகழ் காலத்தில்),

அத்ர

प्राप्तं - (பிராரப்தகர்ம வசத்திஞல்) கிடைக்கும்,

ப்ராப்தம்

शुभाशुभम् - நல்லதையும் கெட்டதையும்,

ஶுபா⁴ஶுப⁴ம்

रागद्वेषौ - ஆசையோ வெறுப்போ,

ராக³த்³வேஷௌ

विना - இல்லாமல்,

விஞ

भुञ्जामि - அனுபவிக்கிறேன்.

பு⁴ஞ்ஜாமி

சென்றதை எதையும் நான் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்வதில்ஐல, பின்ஞல் வரப் போவதை ஆலோசித்துப்பார்ப்பதுமில்ஐல. இப்பொழுது நிகழ்காலத்தில் பிராரப்த கர்மவசத்திஞல் நல்லதோ கெட்டதோ எது கிடைக்கிறதோ அதை ஆசையோ வெறு ப்போலாமல் அனுபவிக்கிறேன். **(15)**

(அவதாரிகை) இவ்விதமாக ஆத்மஞானிக்கு ஏற்பட்ட விலக்ஷணமான ஸதா சாரத்தையும், அவன் எப்படிப் பற்று அற்று உலகத்தில் இருந்து வருவான் என்பதை யும் முதல் 15 சுலோகங்களால் எடுத்துக் காட்டிவிட்டு, அந்த ஞானத்தை ஸம்பாதிக் கும் முறையை மேலால் காட்டுகிருர்: -

देहाभ्यासो हि संन्यासो नैव काषायवाससा ।
नाहं देहोऽहमात्मेति निश्चयो न्यासलक्षणम् ॥ १६ ॥

தே³ஹாப்⁴யாஸோ ஹி ஸம்ந்யாஸோ நைவ காஷாயவாஸஸா ।
நாஹம் தே³ஹோ(அ)ஹமாத்மேதி நிஶ்வயோ ந்யாஸலக்ஷணம் ॥ 16 ॥

देहाभ्यासो - தேஹம் (நான் இல்ஐல, நான் இல்லை

தே³ஹாப்⁴யாஸோ என்று) அப்பாஸம் செய்வதல்லவா,

संन्यासः - ஸன்யாஸம் என்பது!

ஸம்ந்யாஸः

काषायवाससा - காஷாய வஸ்திரம் உடுப்பதினால் மாத்திரம்,

காஷாயவாஸஸா

नैव - ஸன்யாஸம் ஆகவேமாட்டாது.

நைவ (ஏனென்றால்)

अहं - நான்,

அஹம்

देहं - தேஹம்,

தே³ஹம்

न - அல்ல,

ந

अहं - நான்,

அஹம்

आत्मा - ஆத்மாவே,

ஆத்மா

इति - என்ற,

இதி

निश्चयः - தீர்மானம்தான்,

நிஶ்வயः

न्यासलक्षणम् - ஸன்யாஸத்தின் லக்ஷணம்.

ந்யாஸலக்ஷணம்

நான் தேஹம் அல்ல, நான் ஆத்மாவே என்ற தீர்மானம் தான் ஸன்யாஸத்தின் லக்ஷணம். ஆகையால் 'நான் சரீரமல்ல நான் சரீரமல்ல' என்று அப்யாஸம் செய்கிறவன் தான் உண்மையான ஸந்யாஸி. இந்த அப்யாஸமில்லாமல் காஷாய வஸ்திரம் தரித்துக்கொள்வதால் மட்டும் ஸந்யாஸியாக மாட்டான். **(16)**

अभयं सर्वभूतानां दानमाहुर्मनीषिणः ।
निजानन्दे स्पृहा नान्ये वैराग्यस्यावधिर्मता ॥ १७ ॥

அப⁴யம் ஸர்வபூ⁴தானும் தா³னமாஹுர்மனீஷிணः ।
நிஜானந்தே³ ஸ்ப்ருஹா நான்யே வைராக்³யஸ்யாவதி⁴ர்மதா ॥ 17 ॥

सर्वभूतानां - ஸகல பிராணிகளுக்கும்,

ஸர்வபூ⁴தானும்

अभयं - அபயம் கொடுப்பதே,

அப⁴யம்

दानं **தா³னம்**	-	தானம் என்று,
मनीषिण: **மனீஷிண:**	-	அறிவாளிகள்,
आहु: **ஆஹு:**	-	சொல்கிறுர்கள்,
निजानन्दे **நிஜானந்தே³**	-	தன்னுடைய ஆத்மானந்தத்தில்,
स्पृहा **ஸ்ப்ருஹா**	-	ஆசை,
अन्ये **அன்யே**	-	ஆத்மாவைத்தவிர்த்து வேறு பதார்த்தத்தில்,
न **ந**	-	ஆசையில்லாமலிருப்பது என்பது எதுவோ அதுவே,
वैराग्यस्य **வைராக்³யஸ்ய**	-	வைராக்கியத்தின்,
अवधि: **அவதி⁴:**	-	எல்ஜல என்று,
मता **மதா**	-	எண்ணப்பட்டிருக்கிறது.

ஸகல பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுப்பதே சிறந்த தானமாகும். தன்னுடைய ஆத்மானந்தத்தில் ஆசையும் ஆத்மாவைத் தவிர்த்து வேறு பதார்த்தத்தில் ஆசையில்லாமலிருப்பதும் தான் வைராக்யத்தின் எல்ஜலயாகும்.

[ஸன்யாஸியாகவேண்டுமென்று நிஜனக்கும்போதே ஸர்வ பிராணிகளிடத்திலும் தயையும் அஹிம்ஸா புத்தியும் வேண்டும். அப்படியே ஸகலவிதமான இஹ லோக பரலோக ஸுகங்களில் ஆசையற்று ஆத்மானந்தத்திலேயே நோக்கத்துடன் இருக்க வேண்டும்.] **(17)**

(அவதாரிகை) இவ்விதம் வைராக்யாதி ஸாதனங்கஜள ஸம்பாதித்துக் கொண்டு ஸன்யாஸியான தகுந்த குருவைத்தேடி தத்வோபதேசம் பெறவேண்டும். உபதேசிக்கப்பட்ட விஷயத்தை நன்கு மனனம் செய்து அனுஸந்தானம் செய்தால் தத்வ ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும் என்கிற விஷயத்தை மேலே மூன்று சுலோகங்களால் காட்டுகிறுர்: -

वेदान्तश्रवणं कुर्यात् मननं चोपपत्तिभिः ।
योगेनाभ्यसनं नित्यं ततो दर्शनमात्मनः ॥ १८ ॥

வேதா³ந்தஶ்ரவணம் குர்யாத் மனனம் சோபபத்திபி⁴: ।
யோகே³நாப்⁴யஸனம் நித்யம் ததோ த³ர்ஶனமாத்மன: ॥ 18 ॥

वेदान्तश्रवणं **வேதா³ந்தஶ்ரவணம்**	-	உபநிஷத்துக்களின் தாத்பர்யத்தைக் கேட்டுத்தெரிந்து கொள்வது என்பதை,
कुर्यात् **குர்யாத்**	-	செய்ய வேண்டும்,
उपपत्तिभि: **உபபத்திபி⁴:**	-	பலவித நியாயமான யுக்திகளால்,
मननं च **மனனம் ச**	-	நன்கு ஆலோசிப்பது என்பதையும் (செய்ய வேண்டும்.)
नित्यं **நித்யம்**	-	எப்பொழுதும்,
योगेन **யோகே³ன**	-	மனஸை ஒருமைப்படுத்தி,
अभ्यसनं **அப்⁴யஸனம்**	-	திரும்பத்திரும்ப அனுஸந்தானம் என்பதை (செய்யவேண்டும்),
तत: **தத:**	-	அதன் பிறகு (அதிலிருந்து),
आत्मन: **ஆத்மன:**	-	ஆத்மாவினுடைய,
दर्शनम् **த³ர்ஶனம்**	-	ஸாக்ஷாத்காரம் (ஏற்படும்).

உபநிஷத்துக்களில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது, அதன் தாத்பர்யம் என்ன என்பதை குரு முகமாக கிரஹித்து அது யுக்திக்குப் பொருத்தமாயிருக்கிறதாவென்று பலவிதமாய் ஆலோசித்துத் தீர்மானம் செய்து அதையே அனுபவத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்காகத் திரும்பத்திரும்ப அனுஸந்தானம் செய்தால் தான் ஆத்மஞானம் ஏற்படும். இந்த நான்கு படிகளையும் முறையே சிரவணம், மனனம், நிதித்யாஸனம், தர்சனம் என்று உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. **(18)**

शब्दशक्तेरचिन्त्यत्वात् शब्दादेवा परोक्षधी: ।
प्रसुत: पुरुषो यद्वत् शब्देनैवावबुद्ध्यते ॥ १९ ॥

ஶப்³த³ஶக்தேரசிந்த்யத்வாத் ஶப்³தா³தே³வா பரோக்ஷதீ⁴: ।
ப்ரஸுத: புருஷோ யத்³வத் ஶப்³தே³னைவாவபு³த்³த⁴யதே ॥ 19 ॥

शब्दशक्ते: **ஶப்³த³ஶக்தே:**	-	சப்தத்தின் சக்தியானது,

अचिन्त्यत्वात् - மனஸினுல்கூட நினைக்கமுடியாத
அசிந்த்யத்வாத் பெருமையுள்ளதால்,
अपरोक्षधीः - ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்
அபரோக்ஷதீ⁴: விருத்தியானது,
शब्दात् एव - சப்தத்திஞல்தான் (ஏற்படுகிறது).
ஶப்³தா³த் ஏவ
यद्वत् - எது போல் என்ருல்,
யத்³வத்
प्रसुप्तः - நன்கு தூங்குகிற,
ப்ரஸுப்த:
पुरुषः - மனிதன்,
புருஷ:
शब्देन एव - சப்தத்திஞலேயே,
ஶப்³தே³ன ஏவ
अवबुद्ध्यते - விழித்துக் கொள்கிருன்.
அவபு³த்³த⁴யதே

சப்தத்தின் சக்தியானது மனஸினுல்கூட நினைக்கமுடியாத பெருமையுள்ளதால், ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் சப்தத்தினுல் தான் ஏற்படுகிறது. நன்கு தூங்குகிற மனிதன் சப்தத்தினுலேயே விழித்துக்கொள்கிருனல்லவா!

[முதலில் சிரவணம், பிற்பாடு மனனம், பிற்பாடு நிதித்யாஸனம், பிற்பாடு ஸாக்ஷாத்காரம் என்று முந்தின சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடியால், ஸாக்ஷாத்காரம் சிரவணத்தினுல் ஏற்படவில்லையென்று தோன்றலாம். வாஸ்தவத்தில் அப்படி அல்ல, சிரவணத்தினுல் கிரஹிக்கப்பட்ட விஷயத்தையே உறுதிப்படுத்துவதற்காக மனனமும் நிதித்யாஸனமும் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியால், ஸாக்ஷாத்காரம் சிரவணத்தினுல் தான் ஏற்படுகிறது. சிரவணத்தினுல் அறிந்த விஷயத்தில் ஸந்தே ஹமிருந்தால் தான் மனனமும், அனுபவத்திற்கு வராமலிருந்தால் தான் நிதித்யாஸ னமும், அவசியம். கேட்டவுடனேயே எவ்வித ஸந்தேஹமுமன்னியில் அனுபவத்திற்கு வந்துவிட்டால், அவ்விரண்டும் தேவையில்லை. ஆகையால் ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு சிரவணம் தான் நேர் காரணம். சிரவணம் என்ருல் காதினுல் கேட்பது தானே, அதற்கு அவ்வளவு சக்தியுண்டாவென்று ஸந்தேஹிக்க வேண்டாமென்பதில் தூங்குகிறவனை சப்தம்தானே எழுப்புகிறது என்ற திருஷ்டாந்தம் உபயோகப்படும்.] **(19)**

आत्मानात्मविवेकेन ज्ञानं भवति निश्चलम् ।
गुरुणा बोधितः शिष्यः शब्दब्रह्मातिवर्तते ॥ २० ॥

ஆத்மாஞத்மவிவேகேன ஜ்ஞானம் ப⁴வதி நிஶ்சலம் ।
கு³ருணு போ³தி⁴த: ஶிஷ்ய: ஶப்³த³ப்³ரஹ்மாதிவர்ததே ॥ 20 ॥

आत्मानात्मविवेकेन - ஆத்மா எது, அனாத்மா எது, என்ற
ஆத்மாஞத்மவிவேகேன பகுத்தறிவிஞல்,
ज्ञानं - ஞானமானது,
ஜ்ஞானம்
निश्चलं - அசைவற்றதாய்,
நிஶ்சலம்
भवति - ஆகிறது,
ப⁴வதி
गुरुणा - குருவிஞல்,
கு³ருணா
बोधितः - உபதேசிக்கப்பட்ட,
போ³தி⁴த:
शिष्यः - சிஷ்யன்,
ஶிஷ்ய:
शब्दब्रह्म - சப்தரூபமான பிரஹ்மத்தை,
ஶப்³த³ப்³ரஹ்ம
अतिवर्तते - தாண்டிவிடுகிருன்.
அதிவர்ததே

ஆத்மா எது, அநாத்மா எது, என்ற பகுத்தறிவிஞல் மாருத உறுதியான ஞான மானது ஏற்படுகிறது. குருவிஞல் உபதேசிக்கப்பட்ட சிஷ்யன் சப்தரூபமான பிரஹ்ம த்தைத் தாண்டிவிடுகிருன்.

[தன்னுடைய பகுத்தறிவை உபயோகப்படுத்தியே ஆத்மா எவ்விதமுள்ளது, அஞத்மா எவ்விதமுள்ளது என்று ஒருவாறு நிச்சயத்திற்கு வந்துவிடலாம். ஆஞல் அந்த நிச்சயம் உறுதிப்பட்டு அனுபவத்திற்கு வரவேண்டுமாஞல் ஆத்மாவை நன்கு அறிந்த ஒரு குருவின் உபதேசம் அவசியம். அதுவரை வார்த்தைகளால் மாத்திரம் பரோக்ஷமாய் தெரிந்துகொண்டிருந்த ஞானம் அப்பொழுதுதான் பிரத்யக்ஷ ஞானமாக மாறும்.] **(20)**

(அவதாரிகை) குருவின் உபதேச ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிருர்: -

न त्वं देहो नेन्द्रियाणि न प्राणो न मनो न धीः ।
विकारित्वाद्विनाशित्वाद्दृश्यत्वाच्च घटो यथा ॥ २१ ॥

ந த்வம் தே³ஹோ நேந்த்³ரியாணி ந ப்ராணோ ந மனோ ந தீ⁴: ।
விகாரித்வாத்³விநாஶித்வாத்³த³ஶ்யத்வாச்ச க⁴டோ யதா² ॥ 21 ॥

त्वं **த்வம்**	-	நீ,
देहः **தே³ஹ:**	-	தேஹம்,
न **ந**	-	அல்ல,
इन्द्रियाणि **இந்த்³ரியாணி**	-	இந்திரியங்கள்,
न **ந**	-	அல்ல,
प्राणः **ப்ராண:**	-	பிராணன்,
न **ந**	-	அல்ல,
मनः **மன:**	-	மனஸ்,
न **ந**	-	அல்ல,
धीः **தீ⁴:**	-	புத்தி,
न **ந**	-	அல்ல, ஏனென்றல், (இவையெல்லாம்),
घटः **க⁴ட:**	-	குடம்,
यथा **யதா²**	-	எப்படியோ (அப்படியே தான்),
विकारित्वात् **விகாரித்வாத்**	-	மாறுதலடையும் தன்மையுள்ளதாலும்,
विनाशित्वात् **விநாஶித்வாத்**	-	நாசத்தையடையும் தன்மையுள்ளதாலும்,
दृश्यत्वात् च **த்³த³ஶ்யத்வாத் ச**	-	ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருக்கும் தன்மையுள்ளதாலும் (இவை நீ அல்ல.)

சரீரம், இந்திரியங்கள், பிராணன், மனம், புத்தி இவையெல்லாம் குடம்போலவே மாறுதலடைகிறது. அழிந்துவிடுகிறது. அறியப்படுகிறது. ஆதலால் நீ இவைகளல்ல.

[தேஹம் முதல் புத்தி வரையுள்ளவைகளே நாம் ஆத்மா வென்று நினைக்கிறோம் அது தவறு. அவை யாவும் மாறிக் கொண்டும், நசித்துக்கொண்டும், அறியப்பட்டுக்கொண்டும், இருப்பதால், எவ்விதமாறுதலுமற்று ஏகரூபமாய், நாசமற்று சாசுவதமாய், அறியப்படாமல் சுத்த அறிவு ஸ்வரூபமாயுள்ள ஆத்மாவாக இருக்க முடியாது. குடமானது மாறுகிறது. அறியப்படுகிறது, அழிகிறது. இதை யாரும் ஆத்மாவென எண்ணுவதில்லை. ஆகையால் குடத்தைப்போலவே இருக்கும் தேஹாதிகளும் ஆத்மாவாக முடியாது.] **(21)**

विशुद्धं केवलं ज्ञानं निर्विशेषं निरञ्जनम् ।
यदेकं परमानन्दं तत् त्वमस्यद्वयं परम् ॥ २२ ॥

விஶுத்³த⁴ம் கேவலம் ஜ்ஞானம் நிர்விஶேஷம் நிரஞ்ஜனம் ।
யதே³கம் பரமானந்த³ம் தத் த்வமஸ்யத்³வயம் பரம் ॥ 22 ॥

विशुद्धं - நன்கு சுத்தமாய்,
விஶுத்³த⁴ம்

केवलं - தனித்து,
கேவலம்

ज्ञानं - ஞான ஸ்வரூபமாய்,
ஜ்ஞானம்

निर्विशेषं - எவ்வித விசேஷமும் அற்றதாய்,
நிர்விஶேஷம்

निरञ्जनम् - எவ்வித தோஷமும் அற்றதாய்,
நிரஞ்ஜனம்

एकं - ஒன்றாய்,
ஏகம்

परमानन्दं - மேலான ஆனந்த ஸ்வரூபமாய்,
பரமானந்த³ம்

यत् - எது (இருக்கிறதோ),
யத்

अद्वयं - இரண்டற்று,
அத்³வயம்

परं - உத்கிருஷ்டமாயுள்ள,
பரம்

अद्वयं - அதுவாகவே,
அத்³வயம்

त्वं असि - நீ இருக்கிறாய்.
த்வம் அஸி

நன்கு சுத்தமாய் தனித்து ஞானஸ்வரூபமாய் எவ்வித விசேஷமும் அற்ற தாய் எவ்வித தோஷமும் அற்றதாய் ஒன்றுய் மேலான ஆனந்த ஸ்வரூபமாய் இரண்டற்று உத்கிருஷ்டமான வஸ்து எதுவோ அதுவே நீ. **(22)**

शब्दस्याद्यन्तयोः सिद्धं मनसोऽपि तथैव च ।
मध्ये साक्षितया नित्यं तदेव त्वं भ्रमं जहि ॥ २३ ॥

ஶப்³த³ஸ்யாத்³யந்தயோ꞉ ஸித்³த⁴ம் மனஸோ(அ)பி ததை²வ ச ।
மத்⁴யே ஸாக்ஷிதயா நித்யம் ததே³வ த்வம் ப்⁴ரமம் ஜஹி ॥ 23 ॥

शब्दस्य ஶப்³த³ஸ்ய	-	சப்தத்தினுடைய,
आद्यन्तयोः ஆத்³யந்தயோ꞉-	-	ஆதியிலும் முடிவிலும்,
सिद्धं ஸித்³த⁴ம்	-	ஸித்தமாயும்,
मनसोऽपि மனஸோ(அ)பி	-	மனஸிற்கும்,
तथैव च ததை²வ ச	-	அப்படியே (ஆதியிலும் முடிவிலும் ஸித்தமாயும்),
मध्ये மத்⁴யே	-	நடுவில்,
साक्षितया ஸாக்ஷிதயா	-	பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் தன்மையோடு,
नित्यं நித்யம்	-	எப்பொழுதும் (எது இருக்கிறதோ),
तत् एव தத் ஏவ	-	அதுவே தான்,
त्वं த்வம்	-	நீ,
भ्रमं ப்⁴ரமம்	-	பிராந்தியை,
जहि ஜஹி	-	விட்டுவிடு.

சப்தத்தினுடைய ஆதியிலும் முடிவிலும், அப்படியே மனஸினுடைய ஆதியிலும் முடிவிலும் ஸித்தமாயும் நடுவில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தன்மையோடும் எப்பொழுதும் எது இருக்கிறதோ அதுவேதான் நீ. பிராந்தியை விட்டுவிடு.

[வாக்கின் விருத்தி ஏற்படுவதற்கு முன்னுலும் விருத்தி முடிந்துவிட்ட பிறகும், அப்படியே மனே விருத்தி ஏற்படுவதற்கு முன்னுலும், அவ்விருத்தியடங்கின பிறகும், அவ்விருவிருத்திகளும் இருக்கும்போதும், அவ்விருத்திகளை ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டு இருக்கிறது எதுவோ, அதுவே ஆத்மா. திருஷ்டாந்தம் - ஸங்கீத வித்வான் யாரென்று கேட்டால் எவர் ஒருவர் பாட ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னுலும் இருந்துகொண்டு, பாடி முடிந்தபிறகும் இருந்துகொண்டு, பாடும்போதும் தன் பாட்டை தானே கேட்டுக் கொண்டும், இருக்கிருரோ அவர் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஸங்கீதம் பாடுகிறவர் ஸங்கீத வித்வான் என்று லக்ஷணம் சொன்னுல் அவர் பாடாத ஸமயத்தில் அவர் ஸங்கீத வித்வான் இல்லை என்று ஆகிவிடும்.]

स्थूलवैराजयोरैक्यं सूक्ष्म हैरण्यगर्भयोः ।
अज्ञानमाययोरैक्यं प्रत्यग्विज्ञानपूर्णयोः ॥ २४ ॥

ஸ்தூ²லவைராஜயோரைக்யம் ஸூக்ஷ்ம ஹைரண்யக³ர்ப⁴யோ: ।
அஜ்ஞானமாயயோரைக்யம் ப்ரத்யக்³விஜ்ஞானபூர்ணயோ: ॥ 24 ॥

स्थूलवैराजयोः ஸ்தூ²லவைராஜயோ:	-	ஸ்தூலத்திற்கும் (ஸ்தூல சரீராபிமானியான விசுவனுக்கும்) விராட்டுக்கும்,
ऐक्यं ஐக்யம்	-	அபேதம்,
सूक्ष्म हैरण्यगर्भयोः ஸூக்ஷ்ம ஹைரண்யக³ர்ப⁴யோ:	-	ஸூக்ஷ்மத்திற்கும் (ஸூக்ஷ்ம சரீராபிமானியான தைஜஸனுக்கும்) ஹிரண்ய கர்ப்பருக்கும்,
ऐक्यं ஐக்யம்	-	அபேதம்,
अज्ञानमाययोः அஜ்ஞானமாயயோ:	-	(பிராக்ஞனுக்கு உபாதியான) அக்ஞானத்திற்கும் (ஈசுவரனுக்கு உபாதியான) மாயைக்கும்,
ऐक्यं ஐக்யம்	-	அபேதம்,
प्रत्यग्विज्ञानपूर्णयोः ப்ரத்யக்³விஜ்ஞானபூர்ணயோ:	-	(நான்காவதாய் உபாதியற்றதாயுள்ள) பிரத்யகாத்மாவுக்கும் பரிபூர்ணமான பிரஹ்மத்திற்கும் (அபேதம்).

[எப்படிக் காடும் அதில் அடங்கியுள்ள மரமும் வேறல்லவோ, அதேமாதிரி எல்லா ஸ்தூல பிரபஞ்சத்தையும் உபாதியாகக் கொண்ட விராட் என்பவரும், அதிலடங்கிய ஸ்தூல சரீரத்தை மட்டும் நான் என்று நினைக்கிற விசுவன் என்பவனும் வேறல்ல. அப்படியே ஸகல ஸூக்ஷ்ம பிரபஞ்சத்தையும் உபாதியாகக் கொண்ட ஹிரண்யகர்ப்பர் என்பவரும் அதிலடங்கிய ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தைமட்டும் நான் என்று பாவிக்கிற தைஜஸன் என்பவனும் ஒன்று. ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம பிரபஞ்ச

ங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணமாயிருக்கிற வியாபகமான மாயையை உபாதியாகக் கொண்ட ஈசுவரன் என்பவரும் அதில் அடங்கிய சிறியதான அவித்யையை மட்டும் உபாதியாகக்கொண்ட பிராக்ஞன் என்பவனும் ஒன்று. விராட், ஹிரண்யகர்ப்பர், ஈசுவரன் என்ற உபாதிகளோடு கூடிய மூன்று தத்வங்களையும் வியாபித்துக்கொண்டு அவ்வுபாதிகளால் பாதிக்கப்படாமல் இருந்துவரும் சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபமான பரப்பிரஹ்மமும், விசுவன், தைஜஸன், பிராக்ஞன் என்ற உபாதிகளோடு கூடிய மூன்று ஜீவகலைகளையும் வியாபித்துக்கொண்டு அவ்வுபாதிகளால் பாதிக்கப்படாமல் இருந்துவரும் சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபமான பிரத்யகாத்மாவும் ஒன்றே. உபாதிகளோடு கூடியிருக்கும்போது அம்சம் என்றும் அம்சி என்றும் வியவஹாரம் உண்டு. நான்காவதான உபாதியற்ற துரீய நிலையில் அந்த வியவஹாரம் கிடையாது. சுத்தமான ஐக்கியமே தான் ஸித்திக்கும். இதுவே மஹாவாக்கியங்களின் தாத்பர்யம். இதையே இந்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்.] **(24)**

चिन्मात्रैकर विष्णो ब्रह्मात्मैक्यस्वरूपके ।
भ्रमेणैव जगज्जातं रज्ज्वां सर्पभ्रमो यथा ॥ २५ ॥

சின்மாத்ரைகர விஷ்ணௌ ப்³ரஹ்மாத்மைக்யஸ்வரூபகே ।
ப்⁴ரமேணைவ ஜக³ஜ்ஜாதம் ரஜ்ஜ்வாம் ஸர்பப்⁴ரமோ யதா² ॥ 25 ॥

रज्ज्वां - கயிற்றில்,
ரஜ்ஜ்வாம்
सर्पभ्रमः - பாம்பு என்கிற பிரமம்,
ஸர்பப்⁴ரம:
यथा - எப்படி (ஏற்படுகிறதோ அப்படியேதான்),
யதா²
भ्रमेण एव - பிரமத்தினாலேயே,
ப்⁴ரமேண ஏவ
चिन्मात्रैकरसे - சுத்த ஞானஸ்வரூபமாய் ஒரேவிதமாய்,
சின்மாத்ரைகரஸே
विष्णो - வியாபகமாய்,
விஷ்ணௌ
ब्रह्मात्मैक्यस्वरूपके - பிரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று
ப்³ரஹ்மாத்மைக்யஸ்வரூபகே என்பதையே ஸ்வரூபமாயுள்ள பரமாத்மாவினிடத்தில்,
जगत् - ஜகத்தானது,
ஜக³த்
जातं - உண்டாயிருக்கிறது.
ஜாதம்

கயிற்றில் பாம்பு என்கிற பிரமம் தோன்றுவதுபோலவே, பிராந்தியினுலேயே சுத்த ஞான ஸ்வரூபமாய் ஒரேவிதமாய் வியாபகமாய் பிரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்பதையே ஸ்வரூபமாயுள்ள பரமாத்மாவினிடத்தில் ஜகத்தானது தோன்று கிறது

[ஒன்றுக இருக்கிற பதார்த்தத்தில் அதைவிட வேறுக இன்னென்று இருப்ப தாகத் தோன்ற முடியுமா, என்கிற ஸந்தேஹத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக ரஜ்ஜூ ஸர்ப்ப திருஷ்டாந்தம். கயிறு மாத்திரம் இருக்கும்போது கயிறல்லாத பாம்பு தோன்றவில்லையா? அதேபோல் வாஸ்தவத்தில் ஆத்மா ஒன்றே இருக்கையில் ஜகத் இருப்ப தாகத்தோன்றலாம் ஆனுல் அந்தத் தோற்றம் பிரமமேயாகும், வாஸ்தவமல்ல.] **(25)**

तार्किकाणां तु जीवेशौ वाच्यावेतौ विदुर्बुधाः ।
लक्ष्यौ च सांख्ययोगाभ्यां वेदान्तैरेकता तयोः ॥ २६ ॥

தார்கிகாணும் து ஜீவேஶௌ வாச்யாவேதௌ விது³ர்பு³தா⁴: ।
லக்ஷ்யௌ ச ஸாங்க்²யயோகா³ப்⁴யாம் வேதா³ந்தைரேகதா தயோ: ॥ 26 ॥

तार्किकाणां தார்கிகாணும்	-	தார்க்கிகர்களின் மதத்தில்,
वाच्यौ तु வாச்யௌ து	-	வாச்யர்கள் தான்,
एतौ ஏதௌ	-	இந்த,
जीवेशौ ஜீவேஶௌ	-	ஜீவேசுவரர்கள் (என்று)
वुधाः வுதா⁴:	-	அறிவாளிகள்,
विदुः விது³:	-	அறிந்துகொண்டிருக்கிறுர்கள்,
सांख्ययोगाभ्यां ஸாங்க்²யயோகா³ப்⁴யாம்	-	ஸாங்க்யர்களுக்கும் யோகிகளுக்கும்,
लक्ष्यौ च லக்ஷ்யௌ ச	-	லக்ஷக்ஷ்யர்களே (அவ்விருவர்களும்),
वेदान्तैः வேதா³ந்தை:	-	உபநிஷத் வாக்கியங்கள் ரீதியாய்,
तयोः தயோ:	-	அவ்விருவர்களுக்கும்,

एकता - ஐக்கியமே.
ஏகதா

தார்கிகர்களின் ஸித்தாந்தத்தில் வாச்யர்கள் தான் ஜீவர்களும் ஈசுவரனும். அதாவது வாஸ்தவத்திலேயே உபாதிகளுடன் கூடியவர்கள் ஆகையால் ஆத்மா அநேகம். ஸாங்க்யர்களும் யோகிகளும் அவர்களை லக்ஷ்யர்களாகக் கூறுகிறுர்கள். ஆத்மா அஸங்கம், உபாதி ஸம்பந்தம் கிடையாது என்பது அவர்களின் ஸித்தாந்தம். ஆனுலும் அஸங்கமான ஆத்மா அநேகம் என்று கூறுகிறுர்கள். உபநிஷத் ஸித்தாந்த த்தில் லக்ஷ்யமான சைதன்யம் ஒன்றுதான்.

[பரமாத்மா ஒன்றேதான். அதுதான் நீ, என்று சொன்னுல் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்யும் ஈசுவரன் வேறு, அவரால் ஆளப்படும் நான் வேறு, என்று நன்கு தெரிகிறதே அதற்கு என்ன ஸமாதானம்? என்று கேட்கத்தோன்றும். இந்த ஸந்தேஹம் ஏற்படு வதற்கே காரணம் ஜீவன். ஈசுவரன் ஆகிய இவர்களுடைய தத்வத்தை நன்கு அறியாததுதான். இவ்விருவர்களுடைய தத்வத்தைப்பற்றி எல்லா தர்சனகாரர்களும் விசாரித்திருக்கிறுர்கள். ஸாதாரணமாக உலகத்தில் ஜீவன், ஈசுவரன் என்கிற சப்தங்களுக்கு முறையே சரீராதிகளோடு இருந்துகொண்டு பாப புண்யங்களைச் செய்துகொண்டு அவைகளின் பலன்களை அனுபவித்துக்கொண்டு ஈசுவரனுடைய ஆளுகைக்குக்கட்டுப்பட்டு சிறியவனுய் அல்ப ஞானத்தோடு, அல்ப சக்தியோடு, இருப்பவனே ஜீவன் என்றும், ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்து பரிபாலித்து ஸம்ஹரித்து வருபவராய் ஜீவர்களை நியமனம்செய்து அவரவர்கள் புண்ணிய பாபங்களுக்குத் தக்கபடி ஸுகதுக்க அனுபவங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு ஸர்வக்ஞனுய், ஸர்வ சக்தனுய், ஸர்வ வியாபகனுய் இருப்பவனே ஈசுவரன் என்றும், அர்த்தம் சொல்கிற படியே தார்க்கிகர்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறுர்கள். அப்படியேதான் அர்த்தம் என்று வைத்துக்கொண்டால் ஜீவனும் ஈசுவரனும் என்றும் வேறுபட்டவர்களே. ஒருநாளும் ஒன்றுக ஆகமாட்டார்கள். ஸாங்க்யர்கள் ஜீவதத்வத்தைப்பற்றி விசாரிக்கும்போது அதன் ஸ்வரூபத்தில் சரீராதிகளோ, ஸுக துக்கங்களோ சேர்ந்தவையல்லவென்றும் அநாத்மாவான பிரகிருதியின் ஸம்பந்தத்தினுல்தான் இவைகள் ஆத்மாவில் இருப்பதாகத் தோன்றுகின்றனவென்றும் வாஸ்தவத்தில் ஆத்மா சுத்தமான சைதன்ய ஸ்வரூபம்தானென்றும் ஆனுல் இந்த சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபம் ஒவ் வொரு ஜீவனுக்கும் தனித்தனியென்றும் தீர்மானித்திருக்கிறுர்கள் யோகதர்சனத்தி லும் இவ்விதமே ஜீவனுடைய தன்மையை சொல்லிவிட்டு அந்த ஜீவர்களுக்குள் ஸர்வக்ஞனுய் ஸர்வசக்தனுய் இதர ஜீவர்களால் உபாஸிக்கத் தகுந்தவனுய் இருப்பவன் ஈசுவரன் என்று சொல்கிறுர்கள். இவ்விரு மதங்களிலும் ஜீவர்களுக்குள் ளேயோ ஈசுவரனுக்கோ தனித்தனி சைதன்யம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறபடியால் அவர்கள் என்றைக்கும் வெவ்வேறுதான். வேற்றுமையை உண்டாக்கக்கூடிய அம்சங்கள் எல்லாம் அனுத்மாவை சேர்ந்தபடியால், அவ்வம்சங்களை எல்லாம் விலக்கிப் பார்க்கும்போது ஜீவன், ஈசுவரன் இருவருமே சுத்த சைதன்யமென்று ஏற்படும் நிலையில் வித்யாஸத்திற்கு இடமில்லாததினுல் இருவர்களும் வாஸ்தவத் தில் ஒன்றே ஒன்றுதான் என்று உபநிஷத்துக்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்ட வேதாந்திகளின் தீர்மானம். உபாதிகளுடன் சேர்த்துப் பார்க்கும் போது வாச்யார்த்தம்

என்றும், உபாதிகளை விலக்கிப் பார்க்கும் போது லக்ஷ்யார்த்தம் என்றும், லக்ஷ்யார்த்தத்தில் தோன்றும் வேற்றுமையையும் விலக்கிவிட்டால் ஐக்கியமே என்றும், இங்கு இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது.] **(26)**

(அவதாரிகை) உபநிஷத்துக்கள் காட்டும் ஜீவ - ஈசுவர ஐக்யத்தை நிரூபணம் செய்கிறுர்: -

कार्यकारणवाच्यांशौ जीवेशोयौ जहच्च तौ
अजहच्च तयोर्लक्ष्यौ चिदंशावेकरूपिणौ ॥ २७ ॥

கார்யகாரணவாச்யாம்ஶௌ ஜீவேஶோயௌ ஜஹச்ச தௌ
அஜஹச்ச தயோர்லக்ஷ்யௌ சித³ம்ஶாவேகரூபிணௌ ॥ 27 ॥

जीवेशो: **ஜீவேஶோ:**	-	ஜீவனிடத்திலும் ஈசுவரனிடத்திலும்,
यौ **யௌ**	-	எந்த,
कार्यकारण **கார்யகாரண**	-	அந்தக்கரணம் மாயை என்னும்,
वाच्यांशौ **வாச்யாம்ஶௌ**	-	வாச்யார்த்தத்தின் அம்சங்களோ,
तौ **தௌ**	-	அவைகளை,
जहच्च **ஜஹச்ச**	-	விட்டும்,
तयो **தயோ**	-	அவ்விரண்டுகளின்,
लक्ष्यौ **லக்ஷ்யௌ**	-	லக்ஷ்யங்களான,
चिदंशौ **சித³ம்ஶௌ**	-	சைதன்யாம்சங்களை,
अजहच्च **அஜஹச்ச**	-	விடாமலும் இருந்தால்,
एक रूपिणौ **ஏக ரூபிணௌ**	-	(ஜீவனும் ஈச்வரனும்) ஒரேஸ்வரூபமாக ஆகின்றனர்.

ஜீவ ஸ்வரூபத்திலுள்ள கார்யரூபமான அந்தக்கரணம் என்னும் வாச்யார்த்தத்தின் அம்சத்தையும் ஈசுவர ஸ்வரூபத்திலுள்ள காரணரூபமான மாயை என்னும் வாச்யார்த்தத்தின் அம்சத்தையும் விட்டு விட்டு இரண்டிலும் லக்ஷ்யாம்சமான

சைதன்யத்தை விடாமலும் இருந்தால் இரண்டிலும் உள்ள சைதன்யம் ஒரே ரூபமாயிருப்பதால் ஐக்யம் ஸித்திக்கிறது.

[கார்யம் என்பது அந்தக்கரணம். அத்துடன் கூடியவன் ஜீவன். காரணம் என்பது மாயை. அத்துடன் கூடியவன் ஈசுவரன். அந்தக்கரணத்துடன் கூடிய சைதன்யம் த்வம்பதத்தின் வாச்யார்த்தம். மாயையுடன் கூடிய சைதன்யம் தத்பதத்தின் வாச்யார்த்தம், வெவ்வேறு உபாதிகள் இருப்பதால் வாச்யார்த்தத்தைக்கொண்டு இரண்டும் ஒன்று என்பது பொருந்தாது. ஒரு மனிதனைப் பார்த்து 'இவன் ஸிம்மம்' என்று சொன்னால் மனிதன் ஒருக்காலும் ஸிம்மமாக இருக்க முடியாதாதலால் ஸிஹ்ம சப்தத்திற்கு வாச்யார்த்தமாயிருக்கிற மிருகமென்பதை விட்டு விட்டு அதனிடமுள்ள பலம் சௌர்யம், காம்பீர்யம் முதலான குணங்களை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு அவைகள் இவனிடமிருப்பதால் இவனை ஸிம்ஹம் என்று வியவஹரிப்பது லக்ஷணையாகும். அவ்வித லக்ஷணையில் சிலஸமயம் வாச்யார்த்தத்தை விட்டு விட்டு அதற்கு ஸம்பந்தப்பட்ட மற்றொரு பதார்த்தத்தை குறிக்கும்படி ஏற்படும் “காசி கங்கையில் இருக்கிறது" என்றால் கங்கை என்பதற்கு வாச்யார்த்தமான ஜலப்பிரவாஹத்தில் காசி இருக்கமுடியாததினால் கங்கையென்றால் கங்கைக்கரை என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. இங்கே ஜலப்பிரவாஹம் என்ற முக்யார்த்தத்தை விட்டுவிடுகிறபடியால் இந்த லக்ஷணையை ஜஹத் லக்ஷணை (விட்ட லக்ஷணை) என்பார்கள். "சிகப்பு பறக்கிறது" என்று சொல்லும்போது சிகப்பு என்பதின் வாச்யார்த்தமான நிறம் தனித்துப் பறக்க நிறம் தனித்துப் பறக்க முடியாததினால் 'சிகப்புக்கொடி' என்று சொல்லவேண்டிவரும் இங்கே சிகப்பை விடாமலே சிகப்புக்கொடி என்று அர்த்தம் செய்வதால் இந்த லக்ஷணையை அஜஹத் லக்ஷணை (விடாத லக்ஷணை) என்பார்கள். “காசியில் இரண்டு வருஷங்களுக்குமுன் கிருஹஸ்தராகப் பார்த்த அவர்தான் இங்கே இப்பொழுது இருக்கும் ஸன்யாஸி" என்று சொன்னால் முன்னுள்ள தேசம் காலம் அவஸ்தையெல்லாம் இப்பொழுதுள்ள தேசம் காலம் அவஸ்தை இவைகளுடன் முரண்படுகிறபடியால் அவ்வம்சங்களை விலக்கி இரண்டிலும் பொதுவாயுள்ள வியக்தியைமாத்திரம் கிரஹிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதாவது வாச்யார்த்தமான தேசாதிகளை விட்டு விட்டும், இவ்விரண்டிற்கும் பொதுவாயுள்ள வியக்தியை விட்டு விடாமலும் இருப்பதால், இந்த லக்ஷணையை ஜஹத் அஜஹத் லக்ஷணை, (விட்டும் விடாமலுமுள்ள லக்ஷணை) என்பார்கள் பிரகிருதத்தில் ஜீவனுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் அபேதத்தைச் சொல்லும் வாக்கியங்களில் வாச்யார்த்தமான அந்தக்கரணம், மாயை இவைகளை விட்டு விட்டும், இரண்டிற்கும் பொதுவான சைதன்யத்தை விட்டு விடாமலும், அர்த்தம் செய்ய வேண்டி இருப்பதால், இங்கு மூன்றாவதான லக்ஷணையையே உபயோகிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இருவருக்கும் அபேதம் ஸித்திக்கும். அவ்விதமாகத் தான் வேதாந்தத்தில் ஐக்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.] **(27)**

(அவதாரிகை) இவ்வித ஜீவேசுவர ஐக்யத்தை போதிக்க வேதாந்தம் எதற்காக? மற்ற சாஸ்திரங்கள் மூலமாக அறியமுடியாதா வென்றால், முடியாதென்பதை மேல் இரண்டு சுலோகங்களினால் காட்டுகிறார்: -

कर्मशास्त्रे कुतो ज्ञानं तर्के नैवास्ति निश्चयः ।
सांख्ययोगौ भिदापन्नौ शाब्दिकाः शब्दतत्पराः ॥ २८ ॥

கர்மஶாஸ்த்ரே குதோ ஜ்ஞானம் தர்கே நைவாஸ்தி நிஶ்சய꞉ ।
ஸாங்க்²யயோகௌ³ பி⁴தா³பன்னௌ ஶாப்³தி³கா꞉ ஶப்³த³தத்பரா꞉ ॥ 28 ॥

कर्मशास्त्रे - கர்மாவை போதிக்கும் சாஸ்திரத்தில்,
கர்மஶாஸ்த்ரே
कुतः - எப்படி,
குத꞉
ज्ञानं - ஞானம் (ஏற்படும்?
ஜ்ஞானம்
तर्के - தர்க்க சாஸ்திரத்தில்,
தர்கே
निश्चयः - தீர்மானமானது,
நிஶ்சய꞉
न एव अस्ति - கிடையவே கிடையாது,
ந ஏவ அஸ்தி
सांख्ययोगौ - ஸாங்க்ய சாஸ்திரமும் யோக
ஸாங்க்²யயோகௌ³ சாஸ்திரமும்,
भिदापन्नौ - வேற்றுமையை ஒப்புக்கொண்டவைகள்,
பி⁴தா³பன்னௌ
शाब्दिकाः - சப்த விஷயமான வியாகரண
ஶாப்³தி³கா꞉ சாஸ்திரத்தை அனுஸரிப்பவர்கள்,
शब्दतत्पराः - சப்தத்திலேயே ஈடுபட்டவர்கள்.
ஶப்³த³தத்பரா꞉

கர்ம சாஸ்திரம் கர்மாவைப்பற்றியே உபதேசிப்பதாலும், தர்க்க சாஸ்திரத்தின் மூலம் ஒருவிதத்தீர்மானமும் ஏற்பட முடியாதபடியாலும் ஸாங்க்ய சாஸ்திரமும் யோக சாஸ்திரமும் வேற்றுமையை ஒப்புக்கொண்டுள்ளபடியாலும், சப்த சாஸ்திரம் சப்தத்திலேயே ஈடுபட்டிருப்பதாலும் இந்த சாஸ்திரங்கள் மூலம் ஐக்ய ஞானம் ஏற்பட வழியில்லை.

[ஆத்மாவை கர்த்தாவென்றும் போக்தாவென்றும் ஒப்புக் கொண்டால்தான் அவனைப்பார்த்து இதைச் செய், இந்த பலனை அடைவாய் என்று சொல்லமுடியும். அவ்விதம் கட்டளையிடும் சாஸ்திரம் மூலம் கர்த்தாவும் போக்தாவுமல்லாத சுத்த சைதன்ய ரூபமான ஆத்மாவின் ஞானம் ஏற்படுவதற்கு இடமேயில்லை. தர்க்கத்தை எடுத்துக்கொண்டால் ஒருவன் தன் யுக்தியினுல் ஒருவிதமாகத் தீர்மானம் செய்தாலும் அவனுக்குமேல் புத்திசாலியாயுள்ள மற்றெருவன் அந்தத்தீர்மானம் யுக்திக்குப்

பொருந்தாது என்று காட்டிவிடமுடியும். ஆகையால் தர்க்க சாஸ்திரத்தின் உதவி யைக்கொண்டு மாற்ற முடியாத ஒரு முடிவிற்கு வருவது ஸாத்தியமாகாது. ஸாங்க் யமும் யோகமும் முன் சொன்னபடி ஜீவனும் ஈசுவரனும் வெவ்வேறு என்றே வைத்துக் கொண்டிருப்பதால் இவ்விருவர்களும் அபேதத்தை போதிக்க முடியாது. சப்த சாஸ்திரத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் வார்த்தைகளுடைய வ்யுத்பத்தியுடன் நின்று விடுவார்களே தவிர அர்த்த விசாரத்தில் இறங்குவதில்லை. ஆகவே இந்த சாஸ்திரங்கள் மூலம் அபேத ஞானத்தை அடையமுடியாது.] **(28)**

अन्ये पाषण्डिनः सर्वे ज्ञान वार्ता सुदुर्लभाः ।
एकं वेदान्तविज्ञानं स्वानुभूत्या विराजते ॥ २९ ॥

அன்யே பாஷண்டி³னः ஸர்வே ।
ஏகம் வேதா³ந்தவிஜ்ஞானம் ஸ்வானுபூ⁴த்யா விராஜதே ॥ 29 ॥

अन्ये **அன்யே**	-	மற்ற,
सर्वे **ஸர்வே**	-	எல்லாரும்,
पाषण्डिनः **பாஷண்டி³னः**	-	பாஷண்டிகள்,
ज्ञान वार्ता सुदुर्लभाः **ஜ்ஞான வார்தா ஸுது³ர்லபா⁴ः**	-	அவர்களுக்கு ஞானம் என்ற பேச்சே வெகு துர்லபம்,
वेदान्तविज्ञानं **வேதா³ந்தவிஜ்ஞானம்**	-	வேதாந்தத்தினுல் அறியப்படும் ஞானம்,
एकं **ஏகம்**	-	ஒன்றுதான்,
स्वानुभूत्या **ஸ்வானுபூ⁴த்யா**	-	தன்னுடைய அனுபவத்திற்கு விஷயமாகி,
विराजते **விராஜதே**	-	பிரகாசிக்கின்றது

மற்ற எல்லாரும் பாஷண்டிகள். அவர்களுக்கு ஞானம் என்ற பேச்சே வெகு துர்லபம். வேதாந்தத்தினுல் அறியப்படும் ஞானம் ஒன்றுதான் தன்னுடைய அனுபவ த்திற்கு விஷயமாகி பிரகாசிக்கிறது.

[வேதம் பிரமாணம் என்று ஒப்புக்கொள்ளும் ஆஸ்திகர்களான சாஸ்திரகாரர் களே ஜீவேசுவர ஐக்கிய ஞானத்தையடைய முடியாதென்றுல், வேதவிருத்தமான மார்க்கங்களில் இருந்து வருகிறவர்களுக்கு இந்த ஞானம் வெகு துர்லபமேயாகும். ஆகவே வேதாந்தம் மூலம் தான் ஐக்யஞானம் உண்டாகும் அதுதான் ஸ்வாநுபவத்து டன் விளங்கும்.] **(29)**

(அவதாரிகை) இவ்விதம் வேதாந்தத்தினுல் போதிக்கப்பட்டு ஸ்வானுபவத்தினுல் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படும் ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் மேல் சுலோகங்களில் விவரிக்கப்படுகிறது: -

अहं ममेत्ययं बन्धो ममाहं नेति मुक्तता ।
बन्धमोक्षौ गुणैर्भातो गुणाः प्रकृतिसंभवाः ॥ ३० ॥

அஹம் மமேத்யயம் ப³ந்தோ⁴ மமாஹம் நேதி முக்ததா ।
ப³ந்த⁴மோக்ஷௌ கு³ணைர்பா⁴தோ கு³ணா: ப்ரக்ருதிஸம்ப⁴வா: ॥ 30 ॥

अहं - நான்,
அஹம்
मम - என்னுடையது,
மம
इति - என்று,
இதி
अयं - (உள்ள) இது,
அயம்
बन्धः - பந்தமாகும்,
ப³ந்த⁴:
मम - என்னுடையது,
மம
अहं - நான், (ஆகிய இரண்டும்),
அஹம்
न - இல்லை,
ந
इति - என்றால்,
இதி
मुक्तता - விடுபட்ட தன்மையாகும்,
முக்ததா
बन्धमोक्षौ - பந்தமும் மோக்ஷமும்,
ப³ந்த⁴மோக்ஷௌ
गुणैः - குணங்களினால்தான்,
கு³ணை:
भातः - தோன்றுகின்றன,
பா⁴த:
गुणाः - அக்குணங்கள்,
கு³ணா:

प्रकृतिसंभवाः - பிரகிருதியினுல் ஏற்பட்டவைகள்.

ப்ரக்ருதிஸம்ப⁴வாः

ஆத்மாவல்லாத வஸ்துக்களை நான் என்றும் என்னுடையது என்றும் எண்ணுவது தான் பந்தமாகும். இவ்விரண்டும் நீங்கிவிட்டால் அதுவே முக்தியாகும் மாயையினுல் ஏற்பட்ட குணங்களால்தான் இந்த பந்த மோக்ஷங்கள் தோன்றுகின்றன்.

[நான் அல்லாத சரீராதிகளில் நான் என்றும், அதையொட்டி வெளிப்பதார்த்தங்களில் என்னுடையது என்றும், தோன்றுவதினுல் தான் ஸம்ஸாரபந்தம் ஏற்படுகிறது. இவ்விரண்டுவிதத் தோற்றங்களும் இல்லையானுல் பந்தத்திலிருந்து விடுதலை பந்த மோக்ஷங்களுக்கும் அவைகளின் நிமித்தமான தோற்றங்களுக்கும் காரணம் பிரகிருதியின் அம்சங்களாகிய ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், என்கிற முக்குணங்களேயாகும். அக்குணங்களுக்குக்கட்டுப்படாமலிருந்துவிட்டால் பந்தமோக்ஷமென்ற வியவஸ்தையே விலகி விடும்.] **(30)**

ज्ञानमेकं सदा भाति सर्वावस्थासु निर्मलम् ।
मन्दभाग्या न जानन्ति स्वरूपं केवलं बृहत् ॥ ३१ ॥

ஜ்ஞானமேகம் ஸதா³ பா⁴தி ஸர்வாவஸ்தா²ஸு நிர்மலம் ।
மந்த³பா⁴க்³யா ந ஜானந்தி ஸ்வரூபம் கேவலம் ப்³ருஹத் ॥ 31 ॥

ज्ञानं - ஞானமானது,

ஜ்ஞானம்

एकं - ஒரேவிதமாய்,

ஏகம்

निर्मलं - நிர்மலமாய்,

நிர்மலம்

सर्वावस्थासु - எல்லா நிலைகளிலும்,

ஸர்வாவஸ்தா²ஸு

सदा - எப்பொழுதும்,

ஸதா³

भाति - பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது,

பா⁴தி (இவ்விதம் பிரகாசிக்கிற),

केवलं - தனித்து உள்ள,

கேவலம்

बृहत् - பெரியதான,

ப்³ருஹத்

स्वरूपं - தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை,

ஸ்வரூபம்

मन्दभाग्या: **மந்த³பா⁴க்³யா**	-	பாக்யமில்லாதவர்கள்,
न जानन्ति **ந ஜானந்தி**	-	அறிகிறதில்லை.

ஞானமானது ஒரேவிதமாய் நிர்மலமாய் எல்லா நிலைகளிலும் எப்பொழுதும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இவ்விதம் பிரகாசிக்கிற தனித்து உள்ள பெரியதான தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை பாக்யமில்லாதவர்கள் அறிகிறதில்லை.

[நமக்கு எப்பொழுதும் எல்லாநிலைகளிலும் ஏதாவதொரு ஞானம் ஏற்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. ஏதாவதொரு விஷயத்தை அறிந்துகொண்டு தானிருக்கிறோம். ஆனல் இந்த ஞானம் தொடர்ச்சியாக இல்லாமலும் மற்றதுடன் சேர்ந்தும் தான் இருக்கிறது பாக்யமுள்ளவர்களுக்கு இந்த ஞானம் ஒரே விதமாய் பரிசுத்தமாய் ஒன்றுடனும் சேராமல் தனித்து அகண்டமாக பிரகாசிக்கிறது பாக்யமில்லாதவர்களுக்கு இம்மாதிரி பிரகாசிப்பதில்லை.] **(31)**

संकल्पसाक्षि यज्ज्ञानं सर्वलोकैकजीवनम् ।
तदेवास्मीति यो वेद स मुक्तो नात्र संशयः ॥ ३२ ॥

ஸங்கல்பஸாக்ஷி யஜ்ஜ்ஞானம் ஸர்வலோகைகஜீவனம் ।
ததே³வாஸ்மீதி யோ வேத³ ஸ முக்தோ நாத்ர ஸம்ஶய꞉ ॥ 32 ॥

संकल्पसाक्षि **ஸங்கல்பஸாக்ஷி**	-	மனதில் தோன்றும் எண்ணங்களை யெல் லாம் ஸாக்ஷியாயிருந்து பார்த்துக் கொண்டும்,
सर्वलोकैकजीवनम् **ஸர்வலோகைகஜீவனம்**	-	எல்லா பிராணிகளையும் உயிர்ப்பித்துக் கொடுக்கும் ஒரே காரணமாயும் இருக்கிற,
यत् **யத்**	-	எந்த,
ज्ञानं **ஜ்ஞானம்**	-	ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மா உண்டோ,
तत् एव **தத் ஏவ**	-	அதுவாகவே,
अस्मि **அஸ்மி**	-	நான் இருக்கிறேன்,
इति **இதி**	-	என்று,
य: **ய꞉**	-	எவன்,

वेद - அறிகிறனோ,

வேத³

स: - அவன்,

ஸ:

मुक्त: - விடுபட்டவன்,

முக்த:

अत्र - இந்த விஷயத்தில்,

அத்ர

संशय: - ஸந்தேஹம்,

ஸம்ஶய:

न - கிடையாது.

ந

மனதில் தோன்றும் எண்ணங்களையெல்லாம் ஸாக்ஷியாயிருந்து அறிந்து கொண்டு எல்லா பிராணிகளும் ஜீவிப்பதற்கு ஒரே காரணமாக இருக்கிற ஞான ஸ்வரூபமான ஆத்மாவாகவே நான் இருக்கிறேன் என்று அறிகிறவன் விடுபட்டவன், இந்த விஷயத்தில் ஸந்தேஹம் கிடையாது. **(32)**

(**அவதாரிகை**) ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையறிகிறவன் முக்தன் என்று சொன்ன படியால் அந்த ஸ்வரூபத்தை அறிவதற்கு என்ன ஸாதனம் என்ற கேள்வி பிறக்கிறது. அது ஸ்வயம்பிரகாசமானதினுல் அதை அறிய ஸாதனங்களுடைய அபேக்ஷை கிடையாது. மற்ற பதார்த்தங்களை அறிவதற்கும் ஆத்மாவை அறிவதற் கும் வித்யாஸம் உண்டு என்பதை மேலால் எடுத்துக் காட்டுகிறுர்: -

प्रमाता च प्रमाणं च प्रमेयं प्रमितिस्तथा ।
यस्य भासावभासन्ते मानं ज्ञानाय तस्य किम् ॥ ३३ ॥

ப்ரமாதா ச ப்ரமாணம் ச ப்ரமேயம் ப்ரமிதிஸ்ததா² ।
யஸ்ய பா⁴ஸாவபா⁴ஸந்தே மானம் ஜ்ஞானுய தஸ்ய கிம் ॥ 33 ॥

प्रमाता च - அறிகிறவனும்,

ப்ரமாதா ச

प्रमाणं च - அறிவின் ஸாதனமும்,

ப்ரமாணம் ச

प्रमेयं - அறியப்படும் விஷயமும்,

ப்ரமேயம்

तथा - அப்படியே,

ததா²

प्रमितिः - அறிகிறதென்ற புத்தியின் விருத்தியும்,
ப்ரமிதி꞉
यस्य - எவருடைய,
யஸ்ய
भासा - பிரகாசத்திஞல்,
பா⁴ஸா
अवभासन्ते - பிரகாசிக்கின்றனவோ,
அவபா⁴ஸந்தே
तस्य - அவருடைய,
தஸ்ய
ज्ञानायं - ஞானத்தை யுத்தேசித்து,
ஜ்ஞாஞயம்
मानं - அறிவின் ஸாதனம்,
மானம்
किं - என்ன இருக்கமுடியும்?
கிம்

அறிகிறவன், அறிவின் ஸாதனங்கள், அறியப்படும் விஷயம் அறிவு அதாவது புத்திவிருத்தி இவைகளெல்லாவற்றையும் கூட பிரகாசப்படுத்துகிற ஞான ஸ்வரூப மான ஆத்மாவை அறிந்து கொள்ள அவரைத்தவிற வேறு என்ன ஸாதனம் இருக்க முடியும்?

[ஒரு இருட்டு அறையிலுள்ள பதார்த்தத்தைப்பார்ப்பதற்காக வெளிச்சம் தேவைப்படுகிறது. அவ்வெளிச்சத்திஞல் பார்க்கிறவன், விளக்கு. பார்க்கப்படும் பதார்த்தம், வெளிச்சம் பதார்த்தத்தின் பேரில் பட்டிருப்பது, என்கிற நான்கு அம்சங்க ளும் தெரிகின்றன. பார்க்கப்படவேண்டிய பதார்த்தம் வெளிச்சமாகவேயிருந்தால், அதைப்பார்க்க வேறு வெளிச்சம் வேண்டியதில்லை. ஒரு அறையில் தீபம் எரிகிறதா என்று பார்ப்பதற்கு அந்த தீபத்தின் பேரில் பட்டு அதை விளங்கும்படி செய்வதற்கு வேறு வெளிச்சம் தேவையில்லை. அப்படியே ஆத்மாவல்லாத ஜடமான பதார்த்தங் களை அறிவதற்கு ஆத்மாவின் வெளிச்சம் தேவை. ஞான ன்வரூபமான ஆத்மாவை யே பார்க்கவேண்டுமாஞல் அது ஸ்வயம்பிரகாசமானதிஞல் அதற்கு ஸாதனம் தேவையேயில்லை.] **(33)**

अर्थाकारा भवेद् वृत्तिः फलेनार्थः प्रकाशते ।
अर्थज्ञानं विजानाति स एवार्थः प्रकाशते ॥ ३४ ॥

அர்தா²காரா ப⁴வேத்³ வ்ருத்தி꞉ ப²லேஞர்த²꞉ ப்ரகாஶதே ।
அர்த²ஜ்ஞானம் விஜாஞதி ஸ ஏவார்த²꞉ ப்ரகாஶதே ॥ 34 ॥

वृत्तिः **வ்ருத்தி:**	-	புத்தியினுடைய விருத்தியானது (விஷயத்தை நோக்கிச்சென்று),
अर्थाकारा **அர்தா²காரா**	-	விஷயத்தின் ஆகாரத்தையே எடுத்துக்கொண்டதாக,
भवेत् **ப⁴வேத்**	-	ஆகும்,
फलेन **ப²லேன**	-	சைதன்யத்தால்,
अर्थः **அர்த²:**	-	விஷயமானது,
प्रकाशते **ப்ரகாஶதே**	-	தெரிகிறது,
अर्थज्ञानं **அர்த²ஜ்ஞானம்**	-	விஷய ஞானமானது தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை,
विजानाति **விஜாஞதி**	-	நன்கு அறிகிறுன்,
अर्थः **அர்த²:**	-	விஷயம்,
प्रकाशते **ப்ரகாஶதே**	-	பிரகாசிக்கிறது என்பது,
स एव **ஸ ஏவ**	-	அதுவேதான்.

அந்தக்கரணமானது விஷயத்தை நோக்கிச்சென்று விஷயத்தின் ஆகாரத்து டன் கூடினதாக ஆகிறது. சைதன்யத்தால் விஷயம் பிரகாசிக்கிறது பிறகு தனக்கு விஷயஞானம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்கிறுன். இதுதான் விஷயம் ப்ரகாசிக்கிறது என்பது.

[உலகில் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நாம் எத்தஊயோ பொருள்கஊப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்கிறேம். நாம் கண்ணுல் பார்க்காதவரை நமக்குத்தெரியாமலிருந்த பொருஊ நாம் கண்ணுல் பார்த்ததும் அறிந்து கொள்கிறேம். அப்பொழுது இது குடம் என்ற அறிவு நமக்கு ஏற்படுகிறது. இதை இந்த சுலோகத்தில் விவரித்துக்காட்டுகிறர். அதாவது நாம் கண்ணுல் குடத்தைப் பார்த்ததும் நம்முள் இருக்கிற மனமானது கண்வழியாக வெளியில் சூரியகிரணம்போல் நீண்டு சென்று குடத்தை வியாபித்து குடத்தின் உருவத்தை அடைந்துவிடுகிறது. நதியிலுள்ள நீர் வாய்க்கால் வழியாகச் சென்று வயஊ அடைந்து வயல் முழுவதும் பரவி வயலின் ஆகாரத்தை அடைந்து விடுகிறதல்லவா! இதையே திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். விஷயாகாரத் தை அந்தக்கரணம் அடைவதைத்தான் அந்தக்கரண விருத்தி என்று சொல்கிறர்கள். இந்த விருத்தியினுல் ஆவரணம் அதாவது மறைவு நீங்குகிறது அதன்பிறகு ப்ரகாச

ரூபமான சைதன்யத்தால் குடம் நமக்குத் தெரியவருகிறது. 'இது குடம்' என்று சொல்கிறோம். 'குடத்தை நான் அறிகிறேன்' என்றும் சொல்கிறோம். இதுபோலவேதான் எல்லா விஷயங்களிலும். இதுதான் விஷயத்தை அறிந்துகொள்வது என்பது.] **(34)**

वृत्तिव्याप्यत्वमेवास्तु फलव्याप्तिः कथं भवेत् ।
स्वप्रकाशस्वरूपत्वात् सिद्धत्वाच्च चिदात्मनः ॥ ३५ ॥

வ்ருத்திவ்யாப்யத்வமேவாஸ்து ப²லவ்யாப்தி꞉ கத²ம் ப⁴வேத் ।
ஸ்வப்ரகாஶஸ்வரூபத்வாத் ஸித்³த⁴த்வாச்ச சிதா³த்மன꞉ ॥ 35 ॥

(ஆத்மக்ஞான விஷயத்தில்),

वृत्तिव्याप्यत्वं एव **வ்ருத்திவ்யாப்யத்வம் ஏவ**	-	விருத்தியினுல் வியாபிக்கப்படும் தன்மை மாத்திரம்,
अस्तु **அஸ்து**	-	இருக்கட்டும்,
फलव्याप्तिः **ப²லவ்யாப்தி꞉**	-	சைதன்யத்தால் வியாபிக்கிறது என்பது,
कथं **கத²ம்**	-	எப்படி,
भवेत् **ப⁴வேத்**	-	இருக்கமுடியும்?
चिदात्मनः **சிதா³த்மன꞉**	-	ஞானஸ்வரூபனான ஆத்மா,
स्वप्रकाशस्वरूपत्वात् **ஸ்வப்ரகாஶஸ்வரூபத்வாத்**	-	ஸ்வயம் ப்ரகாசஸ்வரூபனுயும்,
सिद्धत्वात् च **ஸித்³த⁴த்வாத் ச**	-	ப்ரஸித்தனுயும் இருப்பதால்.

ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயும் ஏற்கெனவே பிரஸித்தமாயும் இருப்பதால் அதில் விருத்தி வ்யாப்தி மட்டும் தான். அதில் சைதன்ய வ்யாப்தி எப்படி இருக்கமுடியும்?

[உலகிலுள்ள எந்த ஜடப்பொருளையும் நாம் தெரிந்து கொள்வதற்கு விருத்தி வ்யாப்தி பலவ்யாப்தி இரண்டும் வேண்டும். அந்தக்கரணம் விஷயமிருக்குமிடம் சென்று விஷயம் முழுவதும் பரவி விஷயாகாரத்தை அடைவது விருத்தி வ்யாப்தி என்பது. சைதன்ய ஸம்பந்தம் பலவ்யாப்தியாகும். இவற்றில் விருத்தி வ்யாப்தியால் ஆவரணம் நீங்குகிறது. பல வியாப்தியால் ஜடமான பொருள் நமக்குத் தெரிய வருகிறது. ஆத்மாவை நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கு விருத்தி வியாப்திமட்டும் போதும். பல வ்யாப்தி தேவையில்லை. ஏனெனில் ஆத்மாவை நமக்குத் தெரிய வொட்டாமல் மறைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஆவரணம் நீங்க அந்தக்கரண விருத்தி

வ்யாப்தி அவசியம் வேண்டியதுதான். மறைவு நீங்காதவரை ஆத்மா நமக்குத் தெரியாதல்லவா. ஆனாலும் ஆத்மா சைதன்ய ரூபமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் ப்ரஸித்தமாய் இருப்பதால் வேறொரு சைதன்ய வ்யாப்தி வேண்டியதில்லை. சைதன்யமல்லாத ஜடவஸ்துவைத் தெரிந்து கொள்ளத்தான் சைதன்ய வியாப்தி வேணுமே தவிற, சைதன்யத்தையே தெரிந்து கொள்ள அதுவேண்டாம். இருட்டில் திரைக்குள் இருக்கும் பொருளைப்பார்க்க திரையை நீக்கினால் மட்டும் போதாது. வெளிச்சமும் வேண்டும். ஆனால் திரைக்குள் இருக்கும் வெளிச்சத்தைப்பார்க்க திரையை நீக்கினால் மட்டும் போதும். வேறு வெளிச்சத்தின் உதவி வேண்டாம்.] **(35)**

चित्तं चैतन्यमात्रेण संयोगाच्चेतनं भवेत् ।
अर्थादर्थान्तरे वृत्तिर्गन्तुं चलति चान्तरे ।
निराधारा निर्विकारा या दशा सोन्मनी स्मृता ॥ ३६ ॥

சித்தம் சைதன்யமாத்ரேண ஸம்யோகா3ச்சேதனம் ப4வேத் ।
அர்தா2த்3ர்தா2ந்தரே வ்ருத்திர்க3ந்தும் சலதி சாந்தரே ।
நிராதா4ரா நிர்விகாரா யா த3ஶா ஸோன்மனீ ஸ்ம்ருதா ॥ 36 ॥

चित्तं - புத்தியானது,
சித்தம்

चैतन्यमात्रेण - சுத்த சைதன்யத்தோடு மட்டும்,
சைதன்யமாத்ரேண

संयोगात् - சேருவதினால்,
ஸம்யோகா3த்

चेतना - அறிவுள்ளதாக,
சேதனா

भवेत् - ஆகும்,
ப4வேத்

वृत्तिः - புத்தி விருத்தியானது,
வ்ருத்தி:

अर्थात् - ஒரு விஷயத்திலிருந்து,
அர்தா2த்

अर्थान्तरे - வேறு விஷயத்தில்,
அர்தா2ந்தரே

गन्तुं - போவதற்காக,
க3ந்தும்

चलति - அசைகிறது,
சலதி

अन्तरे च **அந்தரே ச**	-	(ஒரு விருத்திக்கும் வேறு விருத்திக்கும்) மத்தியில்,
निराधारा **நிராதா⁴ரா**	-	எவ்வித விஷயத்தையும் ஆசிரயிக்காமல்,
निर्विकारा **நிர்விகாரா**	-	தான் மாறுதலுமடையாமல் இருக்கும்,
दशा **த³ஶா**	-	நிலை,
या **யா**	-	எதுவோ,
सा **ஸா**	-	அது,
उन्मनी **உன்மனீ**	-	"உன்மனி" (மனஸிற்கு மேலானது) என்று,
स्मृता **ஸ்ம்ருதா**	-	எண்ணப்படுகிறது.

புத்தியானது சுத்த சைதன்யத்தோடு சேருவதினுல் தான் அறிவுள்ளதாக ஆகும் புத்தி விருத்தியானது ஒரு விஷயத்திலிருந்து வேறு விஷயத்திற்குப் போவதற்காக அசைகிறது. ஒரு விருத்திக்கும் வேறு விருத்திக்கும் மத்தியில் எவ்வித விஷயத்தையும் ஆசிரயிக்காமல், தான் மாறுதலுமடையாமல், இருக்கும் நிலை எதுவோ அது "உன்மனீ" மனஸிற்குமேலானது என்று எண்ணப்படுகிறது.

[எறிக்கப்படும் தன்மையோடு கூடின விறகு எறிக்கும் தன்மையுள்ள அக்னி யோடு சேரும்போது, தானும் வேறு விறகை எறிக்கும் தன்மையை அடைவதுபோல், அறியப்படும் தன்மையுள்ள ஜடமான சித்தம் ஞான ஸ்வரூபமான ஸ்வயம் பிரகாச மான ஆத்ம சைதன்யத்தோடு சேரும்போது, தானும் மற்ற ஜடபதார்த்தங்களை அறியும் தன்மையுள்ளதுபோல் தோன்றுகிறது. அதற்கு ஸ்வபாவமாக அறியும் தன்மை கிடையாது. ஆத்மாவிற்குள்ள அறியும் தன்மை ஸ்வபாவ ஸித்தமாயிருப்ப தால் இன்னொரு பதார்த்தத்தின் சேர்க்கையை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. அது எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாய்த்தான் இருக்கும். வியாபகமாயும் இருக்கும். புத்தி விருத்தி தான் சிறியதாயிருப்பதால் ஸமகாலத்தில் பல விஷயங்களை கிரஹிக்க யோக்கியதை இல்லாதபடியால் ஒவ்வொன்றாய் விஷயீகரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆத்மாவிற்கு அப்படியல்ல. ஒரு விருத்தி அடங்கி இன்னொரு விருத்தியேற்படுவத ற்கு முன்னுள்ள இடைவெளியில் நிர்விஷயமாய் பிரகாசிக்கும் ஆத்மா நன்கு தெரியவரும். ஆனுல் ஸாதாரணமாக அந்த இடைவெளி ஒரு க்ஷணம்தான் இருக்கும். அதையே அப்யாஸத்தினுல் நீடிக்கும்படிச்செய்து மனஸை விஷய மற்று நிறுத்தினுல் அந்த நிலையை உன்மனீ தசை என்பார்கள்.] **(36)**

चित्तं चिदिति जानीयात् तकाररहितं यदा ।
तका विषयाध्यासो जपारागो यथा मणौ ॥ ३७ ॥

சித்தம் சிதி³தி ஜானீயாத் தகாரரஹிதம் யதா³ ।
தகா விஷயாத்⁴யாஸோ ஜபாராகோ³ யதா² மணௌ ॥ 37 ॥

चित्तं - சித்தம்,
சித்தம்
यदा - எப்பொழுது,
யதா³
तकाररहितं - "த" என்ற அக்ஷரம் இல்லாமல்
தகாரரஹிதம் போகிறதோ அப்பொழுது அதை,
चित् इति - "சித்" என்று,
சித் இதி
जानीयात् - அறியவும், (சித்தை சித்தமாக ஆக்குகிற),
ஜானீயாத்
तकार: - "த" என்ற அக்ஷரம்,
தகார:
विषयाध्यास: - விஷயத்தோடு ஒன்றுய்த்தோன்றும்படி
விஷயாத்⁴யாஸ: கலப்பது என்பதை குறிக்கும்.
यथा - எப்படி,
யதா²
मणौ - சுத்தமான ஸ்படிகமணியில்,
மணௌ
जपाराग: - ஜபாபுஷ்பத்தின் (செம்பரத்தம்பூவின்)
ஜபாராக³: வர்ணம் தோன்றுகிறதோ (அதேமாதிரி).

சித்தம் எப்பொழுது "த" என்கிற அக்ஷரம் இல்லாமல் போகிறதோ அப்பொழுது அதை "சித்" என்று அறியவும். சித்தை சித்தமாக ஆக்குகிற "த" என்ற அக்ஷரம் விஷயத்தோடு ஒன்றுய்த்தோன்றும்படி கலப்பது என்பதை குறிக்கும். எப்படி சுத்தமான ஸ்படிகமணியில் ஜபா புஷ்பத்தின் வர்ணம் தோன்றுகிறதோ அதே மாதிரி.

[சித்தத்தில் விஷயம் தோன்றுமலிருந்தால் அதுவே சுத்த சைதன்யமான சித் ஆகும் என்று சப்த சமத்காரத்திஞல் இங்கு போதிக்கிறார்.] **(37)**

ज्ञेयवस्तु परित्यागात् ज्ञानं तिष्ठति केवलम् ।
त्रिपुटी क्षीणतामेति ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति ॥ ३८ ॥

ஜ்ஞேயவஸ்து பரித்யாகா^{3}த் ஜ்ஞானம் திஷ்ட^{2}தி கேவலம் ।
த்ரிபுடீ க்ஷீணதாமேதி ப்^{3}ரஹ்மநிர்வாணம்ருச்ச^{2}தி ॥ 38 ॥

ज्ञेयवस्तु परित्यागात् ஜ்ஞேயவஸ்து பரித்யாகா^{3}த்	-	அறியப்படும் பதார்த்தத்தை விட்டு விட்டால்,
ज्ञानं ஞானம்	-	ஞானம்,
केवलं கேவலம்	-	தனித்து,
तिष्ठति திஷ்ட^{2}தி	-	நிற்கும்,
त्रिपुटी த்ரிபுடீ	-	அறிகிற ஞாதா, அறியப்படும் ஜ்ஞேயம், அறிகிற கிரியையான ஞானம், இம்மூன்றும்,
क्षीणतां க்ஷீணதாம்	-	நாசமடைந்த நிலையை,
एति ஏதி	-	அடைந்துவிடும், அப்பொழுது,
ब्रह्मनिर्वाणं ப்^{3}ரஹ்மநிர்வாணம்	-	பிரஹ்மானந்தத்தை,
ऋच्छति ருச்ச^{2}தி	-	அடைகிறன்.

அறியப்படும் பதார்த்தத்தை விட்டு விட்டால் ஞானம் தனித்து நிற்கும். அறிகிற ஞாதா, அறியப்படும் ஜ்ஞேயம், அறிகிற கிரியையான ஞானம், இம்மூன்றும் நாசமடைந்துவிடும். அப்பொழுது பிரஹ்மானந்தத்தை அடைகிறன்.

[ஸூர்ய வெளிச்சத்தில் ஒரு பதார்த்தத்தை வைத்தால், ஸூர்யன் அதை பிரகாசப்படுத்துகிறவர், அது பிரகாசப்படுத்தப்பட்ட வஸ்து, பிரகாசப்படுத்துகிறதென்ற வியாபாரம். ஆக மூன்றும் ஏற்படும். இதையே த்ரிபுடீ என்பார்கள். வெளிச்சத்திலிருந்து அப்பதார்த்தத்தை எடுத்துவிட்டால் இம்மூன்று வியவஹாரங்களும் நின்றுவிடும் இவ்வியவஹாரங்கள் நின்றுலும் ஸூர்யன் எப்பொழுதும்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டேயிருப்பதால் அவருடைய பிரகாச ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்விதக் குறைவும் கிடையாது. அது முன்போல் வியாபகமாகவே இருந்துவரும். அதுபோலவே ஆத்மாவிற்கு அறியப்படும் பதார்த்தம் தோன்றுததினுல் அவருடைய ஸ்வபாவ ஸித்தமான ஞான ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்விதக் குறைவும் கிடையாது. அந்த ஸ்வரூப ஞானம் வியாபகமாகவே இருக்கும்.] **(38)**

मनोमात्रमिदं सर्वं तन्मनो ज्ञानमात्रकम् ।
अज्ञानं भ्रम इत्याहुर्विज्ञानं परमं पदम् ॥ ३९ ॥

மனோமாத்ரமித³ம் ஸர்வம் தன்மனோ ஜ்ஞானமாத்ரகம் ।
அஜ்ஞானம் ப்⁴ரம இத்யாஹுர்விஜ்ஞானம் பரமம் பத³ம் ॥ 39 ॥

इदं - இந்த,
இத³ம்
सर्वं - எல்லாம்,
ஸர்வம்
मनोमात्रं - மனஸ்தான்,
மனோமாத்ரம்
तत् - அந்த,
தத்
मनः - மனஸ்,
மன:
ज्ञानमात्रकं - அறிவேதான்,
ஜ்ஞானமாத்ரகம்
अज्ञानं - அறியாமை,
அஜ்ஞானம்
भ्रमः - பிராந்தி,
ப்⁴ரம:
विज्ञानं - ஸாக்ஷாத்காரம்,
விஜ்ஞானம்
परमं - மேலான,
பரமம்
पदं - நிலை,
பத³ம்
इति - என்று,
இதி
आहुः - சொல்கிறார்கள்.
ஆஹு:

இந்த ஜகத் எல்லாம் மனஸ்தான். அந்த மனஸ் அறிவே தான், அறியாமை பிராந்தி, ஸாக்ஷாத்காரம் மேலான நிலை, என்று சொல்கிறார்கள்.

[மனஸ் இல்லையானால் இரண்டாவது பதார்த்தம் தோன்றாது. மனஸ் ஸ்வபாவத்தில் ஜடமானபடியால் ஞான ஸ்வரூபனான ஆத்மா இல்லையானால் மனஸ் எதையும் காணமுடியாது. அறியாமையினால் மனஸ்ஸையும் ஆத்மாவையும் ஒன்று

படுத்தினதினுல்தான் ஜகத் தோன்றுகிறது. அந்த அறியாமை நீங்கி சுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டால் அதற்கு மேல் உத்தமமான நிஜல கிடையாது.]
(39)

अज्ञानं चान्यथाज्ञानं मायामेतां वदन्ति ते ।
ईश्वरं मायिनं विद्यात् मायातीतं निरञ्जनम् ॥ ४० ॥

அஜ்ஞானம் சான்யதா[2]ஜ்ஞானம் மாயாமேதாம் வத[3]ந்தி தே ।
ஈஶ்வரம் மாயினம் வித்[3]யாத் மாயாதீதம் நிரஞ்ஜனம் ॥ 40 ॥

अज्ञानं च	-	அக்ஞானமென்பது,
அஜ்ஞானம் ச		
अन्यथाज्ञानं	-	விபரீதமாக அறிந்துகொள்வது,
அன்யதா[2]ஜ்ஞானம்		
एतां	-	இதை,
ஏதாம்		
मायां	-	மாயையாக,
மாயாம்		
ते	-	அவர்கள் (பெரியோர்கள்),
தே		
वदन्ति	-	சொல்கிறுர்கள்,
வத[3]ந்தி		
मायिनं	-	மாயையை உபாதியாயுள்ள சைதன்யத்தை,
மாயினம்		
ईश्वरं	-	ஈசுவரன் என்றும்,
ஈஶ்வரம்		
मायातीतं	-	மாயைக்கு அதீதமாயுள்ள சைதன்யத்தை,
மாயாதீதம்		
निरञ्जनम्	-	சுத்த ப்ரஹ்மம் என்றும்,
நிரஞ்ஜனம்		
विद्यात्	-	அறிய வேண்டும்.
வித்[3]யாத்		

விபரீதமாகத் தெரிந்துகொள்வதுதான் அக்ஞானம் என்பது இதையே மாயை என்று பெரியோர்கள் சொல்கிறுர்கள். இந்த மாயையைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு அத்துடன் கூடியவர் ஈசுவரன். மாயைக்கு அதீதமாயுள்ளது எவ்வித தோஷமுமற்ற சுத்த ப்ரஹ்மம். **(40)**

(அவதாரிகை) மாயைக்கு உட்பட்டவன் ஜீவன். மாயையோடு கூடி அதைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டிருப்பவன் ஈசுவரன். மாயையின் ஸம்பந்தமில்லாமலிருப்பது சுத்த சைதன்யம் என்ற இவ்விஷயத்தை ஒரு ரூபகத்தினுல் விளக்குகிறுர்: -

सदानन्दे चिदाकाशे माया मेघस्तटिन्मनः ।
अहंता गर्जनं तत्र धारासारा हि वृत्तयः ॥ ४१ ॥

ஸதா³னந்தே³ சிதா³காஶே மாயா மேக⁴ஸ்தடின்மன: ।
அஹந்தா க³ர்ஜனம் தத்ர தா⁴ராஸாரா ஹி வ்ருத்தய: ॥ 41 ॥

महामोहान्धकारेऽस्मिन् देवो वर्षति लीलया ।
तस्या वृष्टेर्विरामाय प्रबोधकसमीरणः ॥ ४२ ॥

மஹாமோஹாந்த⁴காரே(அ)ஸ்மின் தே³வோ வர்ஷதி லீலயா ।
தஸ்யா வ்ருஷ்டேர்விராமாய ப்ரபோ³த⁴கஸமீரண: ॥ 42 ॥

सदानन्दे **ஸதா³னந்தே³** - ஸத்தாகவும் ஆனந்தமாகவும்,

चिदाकाशे **சிதா³காஶே** - சித்தாகவுமுள்ள ஆகாசத்தில்,

माया **மாயா** - மாயை என்பது,

मेघः **மேக⁴:** - மேகம்,

मनः **மன:** - மனஸானது,

तटित् **தடித்** - மின்னல்,

तत्र **தத்ர** - அந்த மேகத்தில்,

अहंता **அஹந்தா** - அஹங்காரம் என்பது,

गर्जनं **க³ர்ஜனம்** - கர்ஜனம் (இடி),

वृत्तयः हि **வ்ருத்தய: ஹி** - புத்தி விருத்திகள் தான்,

धारासाराः **தா⁴ராஸாரா:** - தாரையாகப்பெய்யும் மழை,

अस्मिन् - இந்த,
அஸ்மின்
महामोहान्धकारे - மஹா மோஹமாகிற இருட்டில்,
மஹாமோஹாந்த⁴காரே
देवः - ஸ்வயம்ப்ரகாசமான பரமாத்மா,
தே³வ꞉
लीलया - விளையாட்டாக,
லீலயா
वर्षति - பெய்கிறார்,
வர்ஷதி
तस्याः - அந்த,
தஸ்யா꞉
वृष्टेः - மழை பெய்தல்,
வ்ருஷ்டே꞉
विरामाय - நிற்பதற்காக,
விராமாய
प्रबोधकसमीरणः - நல்ல ஞானம் என்ற ஒரே காற்றுதான்
ப்ரபோ³த⁴கஸமீரண꞉ (உபயோகப்படும்).

[பரிசுத்தமாயிருந்த ஆகாசத்தில் திடீரென்று மேகங்கள் உண்டாகி மின்னலுடனும் இடியுடனும் கூட இருளும் சேர்ந்து மழையைப் பொழிகிறது. மழைக்குக் காரணமான தேவதை தேவேந்திரன். பெருங்காற்று வந்து மேகங்களைச் சிதறடித்து விட்டால் மழை நின்றுவிடுகிறது. இதுபோல ஸச்சிதானந்த ரூபமான ப்ரஹ்மத்தில் மாயை ஏற்பட்டு அதிலிருந்து மனம், அஹங்காரம், புத்தி விருத்திகள் எல்லாம் ஏற்படுகின்றன. மஹா மோஹமும் சேருகிறது. மாயாவியான பரமாத்மாதான் விளையாட்டாக இவைகளை ஏற்படுத்துகிறார். ப்ரஹ்மஞானத்தால் தான் இவை நீங்கும். இங்கு ஸச்சிதானந்த ரூபமான ப்ரஹ்மம் ஆகாசம். மாயை மேகம். மனம் மின்னல். அஹங்காரம் இடி. ஈசுவரன் தேவேந்திரன். மனோவிருத்திகள் மழை. மஹா மோஹம் இருள். ப்ரஹ்மஞானம் காற்று.] **(41-42)**

(அவதாரிகை) அந்த ஞானத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் அது இருவகைப்படுமென்பதையும் மேல் சுலோகங்களில் விளக்குகிறார்: -

ज्ञानं दृग्दृश्ययोर्भानं विज्ञानं दृश्यशून्यता |
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानाऽस्ति किंचन ॥ ४३ ॥

ஜ்ஞானம் த்³ருக்³த்³ருஶ்யயோர்பா⁴னம் விஜ்ஞானம் த்³ருஶ்யஶூன்யதா ।
ஏகமேவாத்³வயம் ப்³ரஹ்ம நேஹ நானா(அ)ஸ்தி கிஞ்சன ॥ 43 ॥

दृग्दृश्ययो - பார்க்கிற சேதனனான ஆத்மாவும்

த்³ருக்³த்³ருஶ்யயோ பார்க்கப்படுகிற ஜடமான பிரபஞ்சமும்,

भानं - தனித்தனியே தோன்றுவது,

பா⁴னம்

ज्ञानं - ஞானம்,

ஜ்ஞானம்

दृश्यशून्यता - பார்க்கப்படும் ஜடமான பிரபஞ்சம்

த்³ருஶ்யஶூன்யதா மறைந்துவிடுவது,

विज्ञानं - விக்ஞானம். (அந்த நிலையில் பார்க்கிறவன்

விஜ்ஞானம் என்ற வியவஹாரமும் இல்லாததினுல்),

अद्वयं - இரண்டற்றதாக,

அத்³வயம்

ब्रह्म - பிரஹ்மம்,

ப்³ரஹ்ம

एकं एव - ஒன்றுதான் உண்டு,

ஏகம் ஏவ

इह - இந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில்,

இஹ

नाना - வேற்றுமையானது,

நாநா

किंचन - கொஞ்சமேனும்,

கிஞ்சன

न अस्ति - கிடையாது.

ந அஸ்தி

1. பார்க்கிற சேதனனுன ஆத்மாவும் பார்க்கப்படுகிற ஜடமான பிரபஞ்சமும் தனித்தனியே தோன்றுவது ஞானம். பார்க்கப்படும் ஜடமான பிரபஞ்சம் மறைந்து விடுவது விக்ஞானம் அந்த நிலையில் பார்க்கிறவன் என்ற வியவஹாரமும் இல்லாததினுல் இரண்டற்ற பிரஹ்மம் ஒன்றுதான் உண்டு. இந்த பிரஹ்மத்தில் வேற்றுமையானது கொஞ்சமேனும் கிடையாது. **(43)**

(**அவதாரிகை**) ஞானம் என்பது ஸாதாரண ஞானம் என்றும் விக்ஞானம் என்பது விசேஷ ஞானம் என்றும் சொல்லிவிட்டு அந்த பதங்களுக்கே வேறு விதமாகவும் பலவிதமாகவும் பொருள் சொல்லலாமென்பதை மேலால் காட்டுகிறர்:-

क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं तज्ज्ञानं ज्ञानमुच्यते ।
विज्ञानं चोभयोरैक्यं क्षेत्रज्ञपरमात्मनोः ॥ ४४ ॥

க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோர்ஜ்ஞானம் தஜ்ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானமுச்யதே ।
விஜ்ஞானம் சோப⁴யோரைக்யம் க்ஷேத்ரஜ்ஞபரமாத்மனோ꞉ ॥ 44 ॥

क्षेत्रक्षेत्रज्ञयो: **க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோ꞉**	-	தேஹாதிகளான க்ஷேத்திரத்தையும் அதையறிகிற க்ஷேத்திரக்ஞனையும்,
ज्ञानं **ஜ்ஞானம்**	-	அறிவது எதுவோ,
तत् **தத்**	-	அந்த,
ज्ञानं **ஜ்ஞானம்**	-	அறிவு,
ज्ञानं **ஜ்ஞானம்**	-	ஞானம் என்று,
उच्यते **உச்யதே**	-	சொல்லப்படுகிறது,
विज्ञानं च **விஜ்ஞானம் ச**	-	விச்ஞானமோ,
क्षेत्रज्ञपरमात्मनो: **க்ஷேத்ரஜ்ஞபரமாத்மனோ꞉**	-	க்ஷேத்திரக்ஞன் பரமாத்மா,
उभयो: **உப⁴யோ꞉**	-	இவ்விருவருக்குமுள்ள,
ऐक्यं **ஐக்யம்**	-	ஐக்கியம்.

2. தேஹாதிகளான க்ஷேத்திரத்தையும் அதையறிகிற க்ஷேத்திரக்ஞனையும் அறிவது எதுவோ அந்த அறிவு ஞானம் என்று சொல்லப்படுகிறது. விக்ஞானமோ க்ஷேத்திரக்ஞன் பரமாத்மா இவ்விருவருக்குமுள்ள ஐக்கியம்.

[முன் சுலோகத்தில் திருக் (பார்க்கிறவன்) என்று சொல்லியதையே இங்கே க்ஷேத்திரக்ஞன் என்றும், திருச்யம் (பார்க்கப்படும் வஸ்து) என்று சொன்னதையே இங்கே க்ஷேத்ரம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறுர். முன் சுலோகத்தில் திருச்யத்திற்கு மறைவு சொல்லி பிரஹ்ம பதார்த்தம் மிஞ்சுவதாக சொன்னுர். இங்கே திருச்யம் மறைந்ததும் மிஞ்சும் திருக்தான் பிரஹ்மம், வேறில்லை என்பதை எடுத்துக்காட்டு கிறுர்.] **(44)**

परोक्षं शास्त्रजं ज्ञानं विज्ञानं चात्मदर्शनम् ।
आत्मनो ब्रह्मण: सम्यगुपाधिद्वयवर्जितम् ॥ ४५ ॥

பரோக்ஷம் ஶாஸ்த்ரஜம் ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானம் சாத்மத³ர்ஶனம் ।
ஆத்மனோ ப்³ரஹ்மணః ஸம்யகு³பாதி⁴த்³வயவர்ஜிதம் ॥ 45 ॥

शास्त्रजं **ஶாஸ்த்ரஜம்**	-	சாஸ்திராப்யாஸத்தினால் ஏற்பட்டு,
परोक्षं **பரோக்ஷம்**	-	பரோக்ஷமாய் (வெளியிலுள்ளதாய்) அறியும் ஞானம்,
ज्ञानं **ஜ்ஞானம்**	-	ஞானம்,
आत्मनः **ஆத்மனः**	-	ஆத்மாவினுடையவும்,
ब्रह्मणः **ப்³ரஹ்மணः**	-	பிரஹ்மத்தினுடையவும்,
सम्यक् **ஸம்யக்**	-	பூராவாக,
उपाधिद्वयवर्जितम् **உபாதி⁴த்³வயவர்ஜிதம்**	-	(ஆத்மாவின் உபாதியான அவித்யை, பிரஹ்மத்தின் உபாதியான மாயை ஆகிய) இரண்டு உபாதிகளையும் விலக்கி,
आत्मदर्शनं **ஆத்மத³ர்ஶனம்**	-	(சுத்த சைதன்யஸ்வரூபமான) ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்தாக பார்ப்பது,
विज्ञानं **விஜ்ஞானம்**	-	விக்ஞானம்.

3. சாஸ்திராப்பியாஸத்தினால் ஏற்பட்டு பரோக்ஷமாய் வெளியிலுள்ளதாய் அறியும் ஞானம் ஞானம். ஆத்மாவினுடையவும் ப்ரஹ்மத்தினுடையவும் பூராவாக, ஆத்மாவின் உபாதியான அவித்யை, ப்ரஹ்மத்தின் உபாதியான மாயை, ஆகிய இரண்டு உபாதிகளையும் விலக்கி (சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபமாக) ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்தாக பார்ப்பது விக்ஞானம்.

[உபாதிகளை விலக்கினால் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும் என்று மாத்திரம் கிரந்தங்களை வாசித்துத் தெரிந்துகொள்வது ஞானம். உபாதிகளை விலக்கியேவிட்டு சுத்தமான ஆத்மாவை நேராக அனுபவிப்பது விக்ஞானம்.] **(45)**

त्वमर्थविषयं ज्ञानं विज्ञानं तत्पदाश्रयम् ।
पदयोरैक्यबोधस्तु ज्ञानविज्ञानसंज्ञितम् ॥ ४६ ॥

த்வமர்த²விஷயம் ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானம் தத்பதா³ஶ்ரயம் ।
பத³யோரைக்யபோ³த⁴ஸ்து ஜ்ஞானவிஜ்ஞானஸஞ்ஜ்ஞிதம் ॥ 46 ॥

त्वमर्थविषयं **த்வமர்த2விஷயம்**	-	நீ என்கிற பதத்தின் அர்த்தமான ஆத்மா வின் ஸ்வரூபத்தை விஷயமாயுள்ளது,
ज्ञानं **ஜ்ஞானம்**	-	ஞானம்,
तत्पदाश्रयम् **தத்பதா3ஶ்ரயம்**	-	அது என்கிற பதத்தின் அர்த்தமான ஈசுவர னின் ஸ்வரூபத்தை விஷயமாயுள்ளது,
विज्ञानं **விஜ்ஞானம்**	-	விக்ஞானம்,
पदयोः **பத3யோ:**	-	நீ என்கிற பதம், அது என்கிற பதம், இவ்விரண்டினாலும் குறிக்கப்படும் வஸ்து,
ऐक्यबोधः तु **ஐக்யபோ3த4: து**	-	ஒன்றுதான் என்று உணர்வதே,
ज्ञानविज्ञानसंज्ञितम् **ஜ்ஞானவிஜ்ஞானஸஞ்ஜ்ஞிதம்**	-	ஞானவிக்ஞானம் எனப்படும்.

4. நீ என்கிற பதத்தின் அர்த்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்வது ஞானம். அது என்கிற பதத்தின் அர்த்தமான ஈசுவர ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து கொள்வது விக்ஞானம். நீ என்கிற பதம் அது என்கிற பதம், இவ்விரண்டினுலும் குறிக்கப்படும் வஸ்து ஒன்றுதான் என்று உணர்வதே ஞான விக்ஞானம் எனப்படும்.

["தத் த்வம் அஸி" என்கிற மஹாவாக்கியத்தில் த்வம் என்பது ஜீவனையும், தத் என்பது ஈசுவரனையும் அஸி என்பது இரண்டின் ஐக்கியத்தையும் குறிக்கின்றன. அந்த மஹா வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தையொட்டி, த்வம் என்ற பதத்தின் அர்த்தத்தை சோதித்து அதன் உள் அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்வது ஞானம் என்றும், தத் என்ற பதத்தின் அர்த்தத்தை சோதித்து அதன் உள் அர்த்தத்தை தெரிந்துகொள்வது விக்ஞானம் என்றும், இரண்டு பதங்களின் உள் அர்த்தங்களான பிரத்யகாத்மாவும் பிரஹ்மமும் வாஸ்தவத்தில் ஒன்றுதான் என்று அறிந்துகொள்வது ஞான விக்ஞானம் என்றும் சொல்லலாம்.] **(46)**

आत्मानात्मविवेकं च ज्ञानमाहुर्मनीषिणः ।
अज्ञानं चान्यथा लोके विज्ञानं तन्मयं जगत् ॥ ४७ ॥

ஆத்மானாத்மவிவேகம் ச ஜ்ஞானமாஹுர்மனீஷிண: ।
அஜ்ஞானம் சான்யதா2 லோகே விஜ்ஞானம் தன்மயம் ஜக3த் ॥ 47 ॥

आत्मानात्मविवेक **ஆத்மானாத்மவிவேக**	-	ஆத்மாவையும் அனாத்மாவையும் பிரித்து அறிவதே,
ज्ञानं **ஜ்ஞானம்**	-	ஞானம் என்று,

मनीषिण: **மனீஷிண:**	-	அறிவாளிகள்,
आहु: **ஆஹு:**	-	சொல்வார்கள்,
लोके **லோகே**	-	உலகத்தில்,
अज्ञानं **அஜ்ஞானம்**	-	அக்ஞாநம் என்பது,
अन्यथा च **அன்யதா² ச**	-	மாற்றி அறிவது (ஆத்மாவையும் அநாத்மாவையும் பிரிக்காமல் ஒன்றாகவே கலந்து அறிவது) ஆகும்.
जगत् **ஜக³த்**	-	பிரபஞ்சமானது,
तन्मयं **தன்மயம்**	-	அதினாலேயே (அக்ஞானத்தினாலேயே) ஏற்பட்டது என்று அறிவது,
विज्ञानं **விஜ்ஞானம்**	-	விக்ஞானம் எனப்படும்.

5. ஆத்மாவையும் அனாத்மாவையும் பிரித்து அறிவதே ஞானம் என்று அறிவாளிகள் சொல்வார்கள். உலகத்தில் அக்ஞானம் என்பது மாற்றி அறிவது அதாவது ஆத்மாவையும் அனாத்மாவையும் பிரிக்காமல் ஒன்றாகவே கலந்து அறிவது ஆகும். பிரபஞ்சமானது அக்ஞானத்தினாலேயே ஏற்பட்டது என்று அறிவது விக்ஞானம் எனப்படும்.

[உலகத்தில் ஆத்மா என்றும் அநாத்மா என்றும் இரண்டு பதார்த்தங்கள் இருப்பதாக வைத்துக்கொண்டு அததன் லக்ஷணங்களை அறிந்து பிரித்து அறிவது ஞானம் என்றும், ஆத்மாவைத்தவிர இரண்டாவது பதார்த்தமாகத் தோன்றுகிற அநாத்மாவான ஜகத் அக்ஞானத்தினாலேயே தோன்றுகிறபடியால் வாஸ்தவமாக இரண்டாவது பதார்த்தமே இல்லை என்று அறிவது விக்ஞானம் என்றும், இங்கு சொல்கிறார்.] **(47)**

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां सर्वत्रैकं प्रपश्यति ।
यत् तत् तु वृत्तिजं ज्ञानं विज्ञानं ज्ञानमात्रकम् ॥ ४८ ॥

அன்வயவ்யதிரேகாப்⁴யாம் ஸர்வத்ரைகம் ப்ரபஶ்யதி ।
யத் தத் து வ்ருத்திஜம் ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானம் ஜ்ஞானமாத்ரகம் ॥ 48 ॥

सर्वत्र - எல்லாவிடத்திலும்,

ஸர்வத்ர

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां - அன்வயம் மூலமாகவும் வியதிரேகம்

அன்வயவ்யதிரேகாப்⁴யாம் மூலமாயும்,

एकं - ஒன்றுகவே இருப்பதை,

ஏகம்

यत् - எது,

யத்

प्रपश्यति - நன்கு அறிகிறதோ,

ப்ரபஶ்யதி

तत् तु - அதுவே,

தத் து

वृत्तिजं - விருத்தியினுல் உண்டான,

வ்ருத்திஜம்

ज्ञानं - ஞானம்,

ஜ்ஞானம்

ज्ञानमात्रकं - சுத்தமான அறிவாகவே இருப்பது,

ஜ்ஞானமாத்ரகம்

विज्ञानं - விக்ஞானம்.

விஜ்ஞானம்

6. எல்லாவிடத்திலும் அன்வயம் மூலமாயும் வியதிரேகம் மூலமாயும் ஒன்றுகவே இருப்பதை எது நன்கு அறிகிறதோ அதுவே விருத்தியினுல் உண்டான ஞானம். சுத்தமான அறிவாகவே இருப்பது விக்ஞானம்.

[உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களை கவனிக்கையில் ஸத்தான ஆத்மாவின் வியாப்தி இருப்பதினுலேயே அவைகள் இருப்பதாகத் தோன்றுகின்றன. ஆத்மாவின் வியாப்தி இல்லாமல் போனுல் அவைகள் இல்லாமலே போய்விடுகின்றன, என்று இரண்டு விதமாயும் ஆத்மா ஒன்றுதான் வாஸ்தவமாக இருக்கும் வஸ்து என்று புத்தி விருத்தியினுல் உணர்வது ஞானம், இம்மாதிரி யுக்திகளுக்கு அவசியமில்லாமல் தன் அனுபவத்தினுலேயே ஸாக்ஷாத்தாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிவது விக்ஞானம்.] **(48)**

अज्ञानध्वंसकं ज्ञानं विज्ञानं चोभयात्मकम् ।
ज्ञानविज्ञाननिष्ठेयं तत्सब्रह्मणि चार्पणम् ॥ ४९ ॥

அஜ்ஞானத்⁴வம்ஸகம் ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானம் சோப⁴யாத்மகம் ।
ஜ்ஞானவிஜ்ஞானநிஷ்டே²யம் தத்ஸப்³ரஹ்மணி சார்பணம் ॥ 49 ॥

अज्ञानध्वंसकं **அஜ்ஞானத்⁴வம்ஸகம்**	-	அக்ஞானத்தைப் போக்கடிப்பது,
ज्ञानं **ஜ்ஞானம்**	-	ஞானம்,
विज्ञानं च **விஜ்ஞானம் ச**	-	விக்ஞானமோ,
उभयात्मकम् **உப⁴யாத்மகம்**	-	(அக்ஞானம், ஞானம், ஆக) இரண்டாகவும் இருக்கும் தன்மையுள்ளது,
तत्सब्रह्मणि **தத்ஸப்³ரஹ்மணி**	-	அதுவாகவும் ஸத்தாகவுமுள்ள பிரஹ்மத்தினிடத்தில்,
अर्पणं च **அர்பணம் ச**	-	அக்ஞானம், ஞானம், இரண்டையும்) லயப்படுத்தி விடுவது என்பது எதுவோ,
इथं **இத²ம்**	-	இது,
ज्ञानविज्ञाननिष्ठा **ஜ்ஞானவிஜ்ஞானநிஷ்டா²**	-	ஞான விக்ஞானத்தில் நிலைத்தல் ஆகும்.

7. அக்ஞானத்தைப் போக்கடிப்பது ஞானம் விக்ஞானமோ அக்ஞானம், ஞானம், ஆக இரண்டாகவும் இருக்கும் தன்மையுள்ளது. அதுவாகவும் ஸத்தாகவுமுள்ள பிரஹ்மத்தினிடத்தில் அக்ஞானம், ஞானம், இரண்டையும் லயப்படுத்திவிடுவதுதான் ஞான விக்ஞானத்தில் நிலைத்தல் ஆகும்.

[அக்ஞானத்தைப் போக்கடிக்கக்கூடிய தன்மை அக்ஞானத்திற்கு விரோதி யான, ஆத்மஸ்வரூபத்தை விஷயீகரிக்கும் புத்தி விருத்திக்குத்தான் உண்டு. அதுவே ஞானம் என்பது. அக்ஞானமோ, இந்த புத்தி விருத்தியோ இரண்டிற்கும் ஸத்தை யைக் கொடுப்பது ஆத்மா என்று அறிவது விக்ஞானம். அக்ஞானத்தையும், அதைப் போக்கடிக்கும் விருத்தி ஞானத்தையும் பிரகாசிக்கும்படிச் செய்யும் சுத்த சைதன்யத் தை மாத்திரம் அறிவது ஞான விக்ஞானம் என்பது

இவ்விதமாக ஞானம் என்ற பதத்திற்கும் விக்ஞானம் என்ற பதத்திற்கும் ஏழுவிதமாக தாத்பர்யம் சொல்லப்பட்டது. எந்த விதத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் ஞானத்திற்கு மேல்படி விக்ஞானம் என்ற அம்சம் பொது.] **(49)**

(அவதாரிகை) ஆத்மஞானிக்கும் ஸதாசாரமுண்டென்று நிரூபணம் செய்ய வாரம்பித்து 16 வது சுலோகத்தில் ஸன்யாஸியின் தன்மை அவனிடமுண்டென்று காண்பித்துவிட்டு ஸன்யாஸியால் அடைய வேண்டிய ஆத்மஞானத்தைப்பற்றி இதுவரை விஸ்தாரமாக வர்ணித்து வந்தார். இப்பொழுது ஒரு சுலோகத்தினுல் குணங்களுக்கும் ஆத்மாவுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தை சொல்லிவிட்டு, ஆத்மஞானி ஸன்யாஸி என்பதுமட்டுமல்ல, அவனை பிரஹ்மசாரீ என்றும் சொல்லலாம், கிருஹஸ்தன் என்றும் சொல்லலாம், வானப்பிரஸ்தன் என்றும் சொல்லலாம்,

அதிவர்ணாச்ரமீ என்றும் சொல்லலாம், என்று மேல் சுலோகங்களால் எடுத்துக் காட்டுகிறுர்: -

भोक्ता सत्वगुणः शुद्धो भोगानां साधनं रजः ।
भोग्यं तमोगुणः प्राहुरात्मा चैषां प्रकाशकः ॥ ५० ॥

போ⁴க்தா ஸத்வகு³ணঃ ஶுத்³தோ⁴ போ⁴கா³ணும் ஸாத⁴னம் ரஜঃ ।
போ⁴க்³யம் தமோகு³ணঃ ப்ராஹுராத்மா சைஷாம் ப்ரகாஶகঃ ॥ 50 ॥

शुद्धः **ஶுத்³த⁴ঃ**	-	சுத்தமான,
सत्वगुणः **ஸத்வகு³ணঃ**	-	ஸத்வகுணமானது,
भोक्ता **போ⁴க்தா**	-	அனுபவிக்கிறவன்,
रजः **ரஜঃ**	-	ரஜோகுணமானது,
भोगानां **போ⁴கா³ணும்**	-	ஸுக துக்கங்களை அனுபவிக்க,
साधनं **ஸாத⁴னம்**	-	ஸாதனம்,
तमोगुणः **தமோகு³ணঃ**	-	தமோ குணமானது,
भोग्यं **போ⁴க்³யம்**	-	அனுபவிக்கப்படும் பதார்த்தம் என்றும்,
एषां च **ஏஷாம் ச**	-	இவைகளையெல்லாம்,
प्रकाशकः **ப்ரகாஶகঃ**	-	பிரகாசிக்கும்படி செய்கிறது,
आत्मा **ஆத்மா**	-	ஆத்மா என்றும்,
प्राहुः **ப்ராஹுঃ**	-	சொல்கிறுர்கள்.

சுத்தமான ஸத்வகுணமானது அனுபவிக்கிறவன், ரஜோ குணமானது ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்க ஸாதனம், தமோ குணமானது அனுபவிக்கப்படும் பதார்த்தம், இவைகளையெல்லாம் பிரகாசிக்கும்படி செய்கிறது ஆத்மா என்று சொல் கிறுர்கள்.

[சைதன்யமானது முக்குணங்களோடு ஸம்பந்தப்படும்போது ஸத்வத்தினுல் போக்தா என்றும், ரஜஸ்ஸினுல் போக ஸாதனம் என்றும் தமஸ்ஸினுல் போக்யம் என்றும் பிரிந்துவிடுகிறது. குழந்தை விரஂல சப்பும்போது, சப்புவது ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் என்று நிஂனப்பதான ஆசை ரஜோகுணத்தினுலும், சப்புவதிலுள்ள ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறவனுக ஆனது ஸத்வ குணத்தினுலும், சப்பப்படும் பதார்த்தமாக தானே ஆனது தமோ குணத்தினுலும் என்றிருப்பதை திருஷ்டாந்தமாக வைத்துக் கொள்ளலாம்.] **(50)**

ब्रह्माध्ययनसंयुक्तो ब्रह्मचर्यारितः सदा ।
सर्वं ब्रह्मेति यो वेद ब्रह्मचारी स उच्यते ॥ ५१ ॥

ப்³ரஹ்மாத்⁴யயனஸம்யுக்தோ ப்³ரஹ்மசர்யாரித꞉ ஸதா³ ।
ஸர்வம் ப்³ரஹ்மேதி யோ வேத³ ப்³ரஹ்மசாரீ ஸ உச்யதே ॥ 51 ॥

ब्रह्माध्ययनसंयुक्तः - ப்ரஹ்மத்தை உபதேசிக்கும் உபநிஷத்தை
ப்³ரஹ்மாத்⁴யயனஸம்யுக்த꞉ அத்யயனம் செய்துகொண்டு,
सदा - எப்பொழுதும்,
ஸதா³
ब्रह्मचारीतः - ப்ரஹ்மசர்யத்தில் ஈடுபட்டு,
ப்³ரஹ்மசாரீத꞉
सर्वं ब्रह्मेति - எல்லாம் ப்ரஹ்மம் என்று,
ஸர்வம் ப்³ரஹ்மேதி
यो वेद - எவன் அறிந்துகொள்கிறானே,
யோ வேத³
सः - அவன்,
ஸ꞉
ब्रह्मचारी - ப்ரஹ்மசாரி என்று,
ப்³ரஹ்மசாரீ
उच्यते - சொல்லப் படுகிறுன்.
உச்யதே

எப்பொழுதும் ப்ரஹ்மசர்ய நியமத்துடன் வேதத்தை அத்யயனம் செய்பவன் ப்ரஹ்மசாரி எனப்படுவான். எல்லாம் ப்ரஹ்மம் என்று அறிந்த ஞானியும் ப்ரஹ்ம த்தை உபதேசிக்கும் உபநிஷத்தை ஜபித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மசர்ய நியமத்துடனிருப்ப தால் ப்ரஹ்மசாரி எனப்படுகிறுன். **(51)**

गृहस्थी गुणमध्यस्थः शरीरं गृहमुच्यते ।
गुणाः कुर्वन्ति कर्माणि नाहं कर्तेति बुद्धिमान् ॥ ५२ ॥

க்³ருஹஸ்தீ² கு³ணமத்⁴யஸ்த²: ஶரீரம் க்³ருஹமுச்யதே ।
கு³ணை: குர்வந்தி கர்மாணி நாஹம் கர்தேதி பு³த்³தி⁴மான் ॥ 52 ॥

गुणमध्यस्थ: கு³ணமத்⁴யஸ்த²:	-	குணங்களின் நடுவிலிருந்துகொண்டு, (ஆனால்)
कर्माणि கர்மாணி	-	கர்மாக்களை,
गुणा: கு³ணை:	-	குணங்கள்தான்,
कुर्वन्ति குர்வந்தி	-	செய்கின்றன,
अहं அஹம்	-	நான்,
कर्त கர்த	-	செய்கிறவன்,
न ந	-	அல்ல,
इति இதி	-	என்று,
बुद्धिमान् பு³த்³தி⁴மான்	-	அறிந்தவன்,
गृहस्थ: க்³ருஹஸ்த²:	-	கிருஹஸ்தன் ஆகிறான். இந்த ஆத்ம ஞானிக்கு,
शरीरं ஶரீரம்	-	சரீரமே,
गृहं க்³ருஹம்	-	வீடு என்று,
उच्यते உச்யதே	-	சொல்லப்படுகிறது.

[வீட்டில் இருந்துகொண்டு ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களின் மத்தியில் அவைகளால் ஏவப்பட்டு காரியங்களைச் செய்து வருபவன் கிருஹஸ்தனாவான். இந்த ரீதியில் ஞானியும் கிருஹஸ்தனே. ஞானிக்கு சரீரமே வீடு. சரீரமென்னும் வீட்டில் இருக்கிறான். சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவை அறிந்தவன் தான் சரீரத்தில் இருப்பதாகக் கூறமுடியும். சரீரத்தையே நான் என எண்ணுபவன் சரீரத்தில் இருப்பதாகக் கூறமுடியாது. ஞானியும் குணங்களின் நடுவில் இருக்கிறான். ஆனாலும் அக்ஞானி போல குணங்களுக்கு வசப்பட்டு கர்மாக்களைச் செய்யவில்லை.

குணங்கள் தான் கர்மாக்களைச் செய்கின்றன. நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை நான் அகர்த்தா என்று அறிபவன் ஞானி.] **(52)**

किमुग्रैश्च तपोभिः स्यात् यस्य ज्ञानमयं तपः ।
हर्षामर्षविनिर्मुक्तो वानप्रस्थः स उच्यते ॥ ५३ ॥

கிமுக்³ரைஶ்ச தபோபி⁴꞉ ஸ்யாத் யஸ்ய ஜ்ஞானமயம் தப꞉ ।
ஹர்ஷாமர்ஷவிநிர்முக்தோ வானப்ரஸ்த²꞉ ஸ உச்யதே ॥ 53 ॥

यस्य **யஸ்ய**	-	எவனுக்கு,
ज्ञानमयं **ஜ்ஞானமயம்**	-	ஞானமயமான,
तपः **தப꞉**	-	தபஸ் இருக்கிறதோ அவனுக்கு,
उग्रैः **உக்³ரை꞉**	-	உக்கிரமான,
तपोभिः च **தபோபி⁴꞉ ச**	-	தபஸ்களினால்,
किं **கிம்**	-	என்ன பிரயோஜனம்,
स्यात् **ஸ்யாத்**	-	ஏற்படும்?
हर्षामर्षविनिर्मुक्तः **ஹர்ஷாமர்ஷவிநிர்முக்த꞉**	-	ஸந்தோஷம், வெறுப்பு இவைகளிலிருந்து நன்கு விடுபட்ட,
सः **ஸ꞉**	-	அவன்,
वानप्रस्थः **வானப்ரஸ்த²꞉**	-	வானப்பிரஸ்தன் என்று,
उच्यते **உச்யதே**	-	சொல்லப்படுகிறான்.

எவனுக்கு ஞானமயமான தபஸ் இருக்கிறதோ அவனுக்கு உக்கிரமான தபஸ்களினால் என்ன பிரயோஜனம்? ஸந்தோஷம், வெறுப்பு இவைகளிலிருந்து நன்கு விடுபட்டவன் வானப்ரஸ்தன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

[ஆத்மஞானியிடம் ஞானமயமான தபஸ் இருப்பதாலும் ஸந்தோஷம், வெறுப்பு இவைகள் இல்லாததாலும் இவனும் வானப்பிரஸ்தன் ஆவான்.] **(53)**

स गृही यो गृहातीतः शरीरं गृहमुच्यते ॥ ५४ ॥

ஸ க்³ருஹீ யோ க்³ருஹாதீத꞉ ஶரீரம் க்³ருஹமுச்யதே ॥ 54 ॥

यः **ய꞉**	-	எவன்,
गृहातीतः **க்³ருஹாதீத꞉**	-	கிருஹத்திற்கு மேல்பட்டவனே,
सः **ஸ꞉**	-	அவன்தான்,
गृही **க்³ருஹீ**	-	கிருஹத்திற்கு யஜமானன்,
शरीरं **ஶரீரம்**	-	சரீரமே,
गृहं **க்³ருஹம்**	-	கிருஹம் என்று,
उच्यते **உச்யதே**	-	சொல்லப்படுகிறது.

எவன் கிருஹத்திற்கு மேல்பட்டவன அவன்தான் கிருஹத்திற்கு யஜமானன். சரீரமே கிருஹம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

[வீட்டு யஜமானன் வீட்டை தான் என்று நினைப்பது கிடையாது. வீடு வேறு, தான் வேறு, என்றே நினைப்பான். அப்படியே ஆத்ம ஞானி சரீரத்தில் ஆத்மாவென்கிற எண்ணம் வைக்காமல், தான் அதை விட வேறு, அதற்கு அதீதமானவன் என்றே உணர்ந்தவன். ஆகையால் சரீரத்திற்குரிய வர்ணாசிரமங்கள் தனக்குச் சேர்ந்தவை யல்லவென்ற உணர்ச்சி இருக்கும். அவனே அதிவர்ணாசிரமியும் ஆவான்.] **(54)**

सदाचारमिमं नित्यं योऽनुसंदधते बुधः ।
संसारसागराच्छीघ्रं स मुक्तो नात्र संशयः ॥ ५५ ॥

ஸதா³சாரமிமம் நித்யம் யோ(அ)னுஸந்த³த⁴தே பு³த⁴꞉ ।
ஸம்ஸாரஸாக³ராச்சீ²க்⁴ரம் ஸ முக்தோ நாத்ர ஸம்ஶய꞉ ॥ 55 ॥

इमं **இமம்**	-	இந்த,
सदाचारं **ஸதா³சாரம்**	-	ஸதாசாரத்தை,
यः **ய꞉**	-	எந்த,

बुधः - அறிவாளி,
பு³த⁴:

नित्यं - எப்பொழுதும்,
நித்யம்

अनुसंदधते - அனுஸந்தானம் செய்கிறனே,
அனுஸந்த³த⁴தே

सः - அவன்,
ஸ:

शीघ्रं - சீக்கிரமாக,
ஶீக்⁴ரம்

संसारसागरात् - ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்திலிருந்து,
ஸம்ஸாரஸாக³ராத்

मुक्तः - விடுபடுகிறன்,
முக்த:

उत्र - இவ்விஷயத்தில்,
உத்ர

संशयः - சந்தேகம்,
ஸம்ஶய:

न - இல்லை.
ந

இந்த ஸதாசாரத்தை எந்த அறிவாளி எப்பொழுதும் அனுஸந்தானம் செய்கிறனே அவன் சீக்கிரமாக ஸம்ஸார சமுத்திரத்திலிருந்து விடுபடுகிறன். இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லை. **(55)**

ஸதா³சாரானுஸந்தா⁴னம் முற்றும்.